

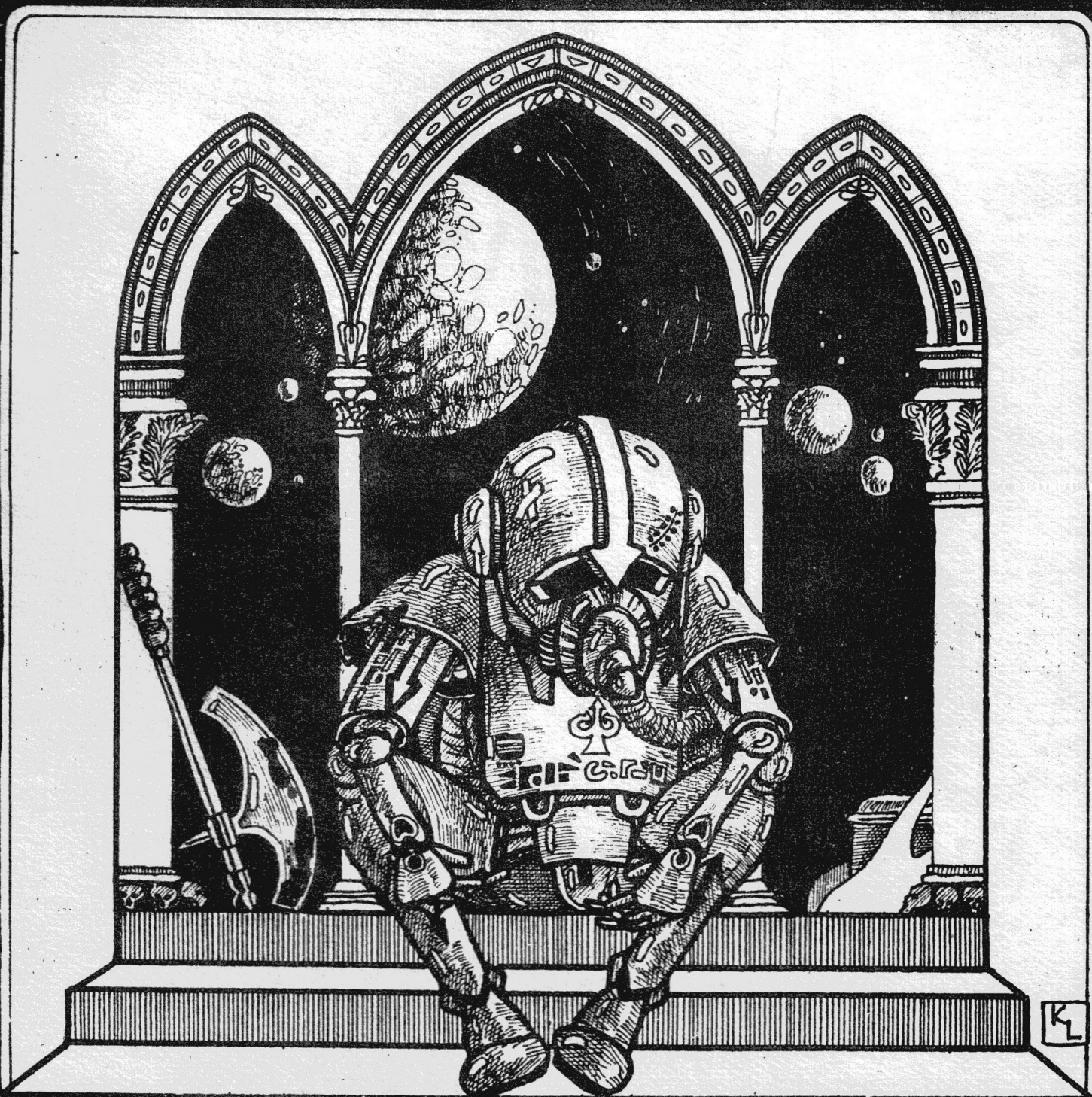
HELIO

16. évfolyam
FANTASZT

KLTE TÖTHFALUSI KOLLÉGIUM

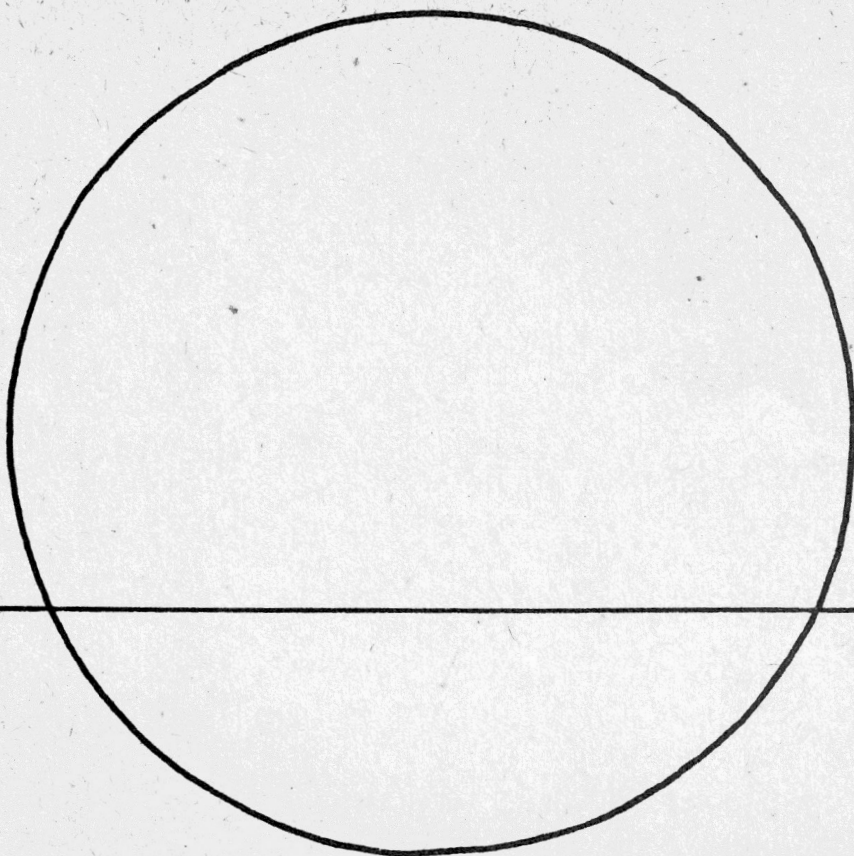
3

GBR KLUBJÁNAK A KIADVÁNYA

VISSZATEK

TISZTELT OLVASÓINK!

1988-ban harmadszor jelentkezünk sci-fi kiadványunkkal. Jelen számunkban "hagyományainkhoz" hiven folytatjuk fiatal szerzők munkáinak bemutatását és közlünk magyarul még nem publikált írásokat.

FANTASY rovatunk bővült néhány oldallal és a KÖNYVKIRAKAT-ban is fantasy műveket mutatunk be. Örömmel tapasztaljuk, hogy a műfaj egyre inkább helyet követel magának, s ezt több kiadvány bizonyítja.

Ezúton köszönjük olvasóink leveleit javaslatait.

Olvasóinknak eredményekben gazdag boldog új évet kívánunk!

1988 december

A SZERKESZTŐK

TARTALOM

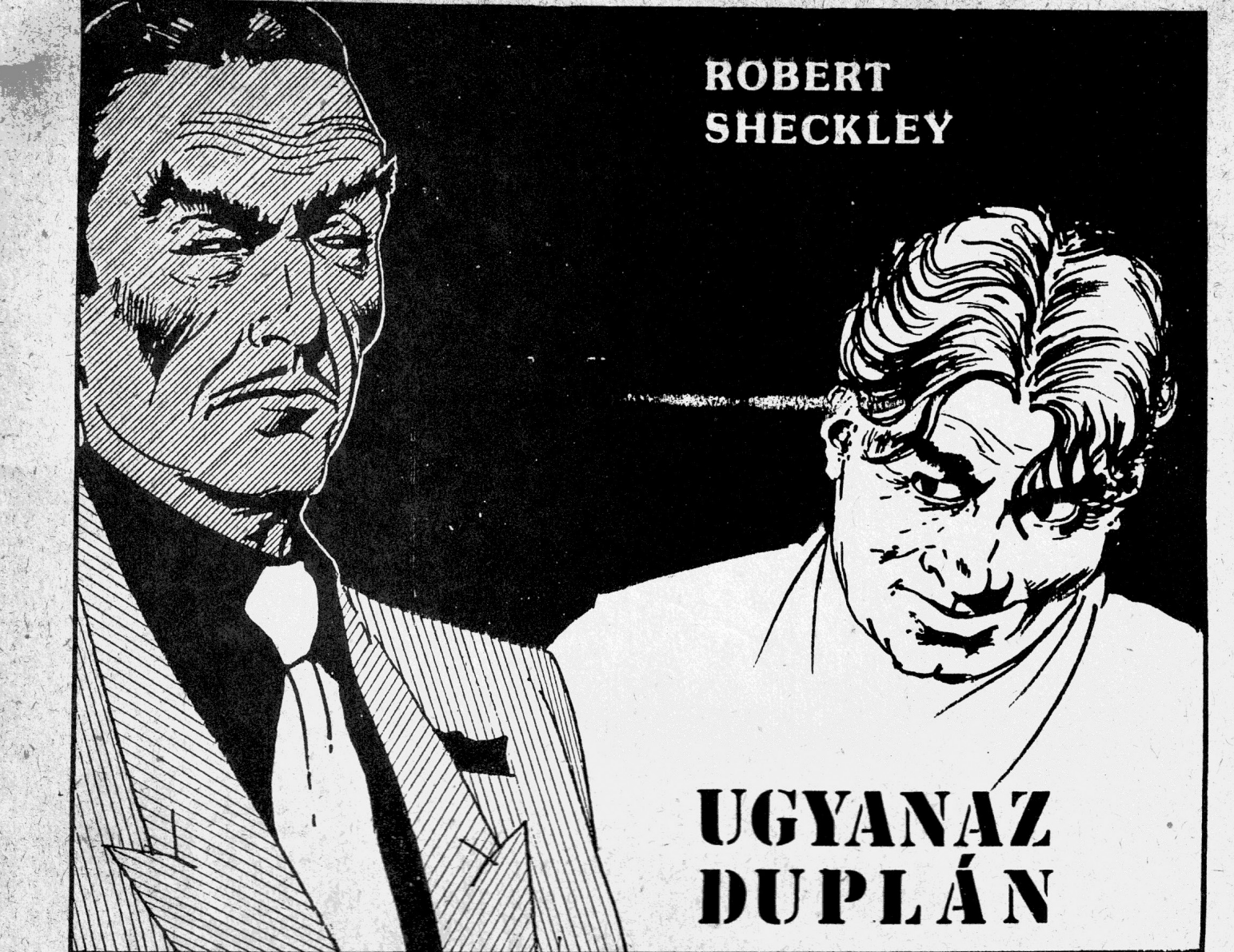
Robert Sheckley: Ugyanaz duplán.....	3
Clark Ashton Smith: Az ébencsarnok tükre.....	8
Szabolcsi Zoltán: A valószínűség nagy tréfája.....	9
Könyvek 89-ben.....	10
Nemes István: Ghouzm, a fenébe is!.....	11
Sci-fi mozi 89.....	19
Egri Sándor: Exit.....	20
FANTASY	
Kornya Zsolt: Logosz.....	22
Jorge Luis Borges: Probléma.....	26
Jorge Luis Borges: Dolgok.....	26
Könyvkiadatok.....	28
H. P. Lovecraft: A végzet, mely elérte Sarnathot..	30
Clark Ashton Smith: Megnyilatkozás.....	34

Cimünk: KLTE Tóthfalusi Kollégium GBK Klubja
4010 DEBRECEN, Egyetem tér 1/2.
/Kotán Attila/

A borító Kathy László munkája

A borító belső oldalán Molnár István rajzai

HELIOS-3 a KLTE Tóthfalusi Kollégium GBK klubjának kiadványa
Szerkesztette: Kotán Attila, Kovács Zoltán, Nemes István
Illusztráció és tipográfia: Kathy László
Felelős kiadó: Kádasi Tibor
Készült a KLTE sokszorosító üzemében.
Köszönjük Fazekas Attila, Kerekes Ildikó és Végső János segítségét!
Ny:88-4450

**ROBERT
SHECKLEY**

UGYANAZ DUPLÁN

New Yorkban soha nem romlik el semmi; a csengő épp akkor szólal meg, amikor az ember lehuppan a heverőre egy jól megérdemelt szunyókálásra. Egy erős jellemű ember ilyenkor azt mondaná: a pokolba vele, az én házam az én váram, a távíratot be lehet csúsztatni az ajtó alatt. De ha valaki olyan, mint Edelstein, nem különösebben erős jellemű, akkor arra gondolhat, hogy a 12C-ből jött az a szőke egy üveg chili-port kölcsön kérni. Vagy lehet még egy örült procuder, aki az anyjának Santa Monicába küldött levelei alapján akar filmet készíteni. /és miért ne, nem csináltak már sokkal rosszabb anyagból filmet? / Eddig a pillanatig tartott Edelstein határozott szándéka, hogy nem felel a csengetésre. A heverőn fekve, még csukott szemekkel, kikiáltott: - Nem kell semmi.

- Igaza van - válaszolt egy hang az ajtó túloldaláról.

- Megvan az összes enciklopédia, kefék, teflonedények, amire csak szükségem van - kiáltott vissza Edelstein fáradtan. - Bármit kínál, nekem már megvan.

- Nézze - mondta a hang, - én nem árulok

semmit. Én adni akarok magának valamit.

Edelstein a new yorkiak sovány, fanyar mosolyára húzta a száját, mint aki tudja, hogy ha valaki egy eredeti csomagolású ajándékot ad neki a 20 dolláros számla nélkül, a dolog úgy végződik, hogy fizetnie kell.

- Ha ingyen van - felelte Edelstein -, akkor határozottan nem engedhetem meg magamnak.

- De én valóban ingyen gondolom - mondta a hang. - Ingyen gondolom, úgy hogy sem most, sem később nem kell fizetnie érte.

- Nem érdekel - válaszolta Edelstein, csodálkozva határozottságán.

A hang nem felelt.

Edelstein kikiáltott: - Hé, ha még mindig ott van, kérem távozzon!

- Drága Mr. Edelstein - szólt a hang -, a cinizmus csupán a naivitás egyik formája. Mr. Edelstein, a bölcsesség a felismerés.

- Most kioktat engem - mondta Edelstein a falnak.

- Rendben, felejtse el az egészet, tartsa meg a cinizmusát és a faji előítéletét. Szükségem van nekem ilyen vessződségre?

- Egy pillanat - felelt Edelstein. - Miből gondolja, hogy faji előítéletem van?

- Ne szarakodjunk. Ha Hadassah számára gyűjtenék adományt, vagy izraeli kötvényt árulnék, az más lenne. De nyilvánvalóan vagyok ami vagyok, így bocsásson meg a távozásért.

- Ne olyan gyorsan - szölt Edelstein. - Számomra maga csak egy hang az ajtó túloldaláról. Mindattól amit én tudok, lehet katolikus, adventista, vagy akár zsidó.

- Nem érdekes az egész, rengeteg ilyen dologba ütközöm. Isten áldja, Mr. Edelstein.

- Egy pillanat! - felelt Edelstein.

Átkozta magát az ostobaságáért. Milyen gyakran bedől bármely ügynöknek a végén. Például egy illusztrált Az emberiség szexuális története másodosztályú példányáért 9,90 dollárt fizetett, amit a barátja, Manowitz szerint bármely Marboro könyvruházban megvehet 2,90 dollárért.

De a hangnak igaza volt. Valahogy tudta, hogy nem zsidóval van dolga.

Elmehezt azt gondolva, hogy a zsidók bárki másnál jobbnak hiszik magukat. Azonkívül elmondhatja a fanatikus barátainak az Elkel vagy a Kolumbusz Lovagjai legközelebbi összejövetelén, és ez egy újabb fekete pont lenne a zsidók számára.

- Gyenge jellem vagyok - gondolta szomorúan Edelstein.

Kikiáltott: - Rendben! Bejöhet! De figyelmeztetem, nem veszek semmit.

Feltápáskodott, és elindult az ajtó felé. Aztán megtorpant a hang válaszára.

- Nagyon köszönöm - és egy férfi jött át a csukott, dupla vastagságú faajtón. A férfi középmagas, jól öltözött volt, egy módosított VII. Edward korabeli hajszálcsíkos szürke öltönyben. Kordován csizmája fényesen ragyogott. Fekete volt, egy diplomata táskát hozott, és úgy lépett át Edelstein ajtaján, mintha az zseléből lenne.

- Pillanat, álljon meg, várjon egy kicsit! - észrevette, hogy a kezei össze vannak kulcsolva, és szíve kellemetlenül gyorsan ver.

A férfi tökéletesen csendben és nyugalomban állt, egy yardnyira a lakáson belül. Edelstein újra elkezdett lélegezni.

- Elnézést, épp egy rövidebb rosszullétem volt, egy fajta hallucináció.

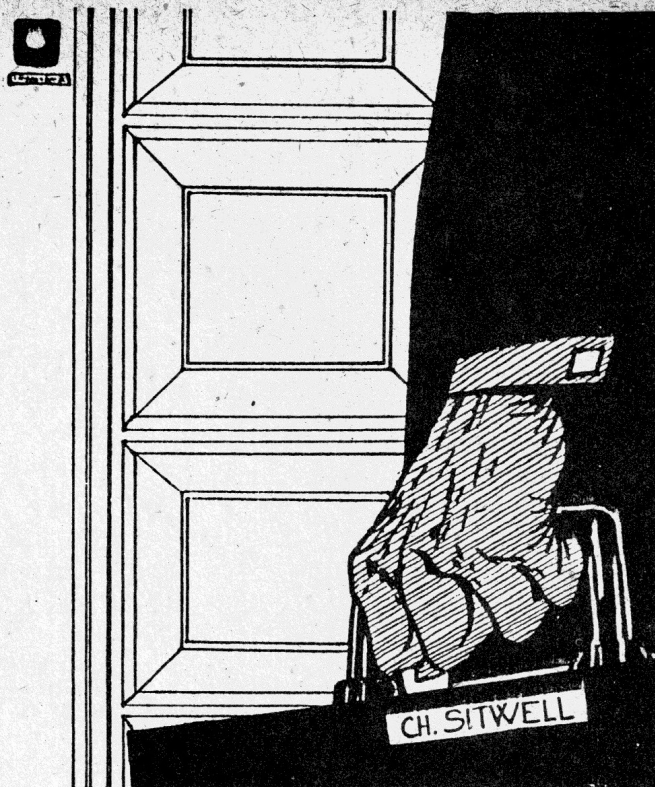
- Akarja újra látni? - kérdezte a férfi.

- Isten ments! Ahogy keresztülment az ajtón, Istenem, azt hiszem rosszul vagyok.

Visszament a heverőhöz, és ledobta rá magát. A férfi egy közeli székre ült.

- Mi ez az egész? - suttogta Edelstein.

- Az ajtó dolgot idő megtakarításból csinálom. Általában eloszlatja a kétkedést. A nevem Charles Sitwell. A Sátán ügynöke vagyok.

Edelstein hitt neki. Megpróbált egy imára gondolni, de az egyetlen amire emlékezett az volt, amit a nyári táborban mondott a kenyér fölött gyermekkorában. Ez valószínűleg nem segítene. Tudta a Miatyánkat is, de az nem egyezett a vallásával. Talán a tisztelgés a zászlónak...

- Ne törje magát - mondta Sitwell. - Nem a lelke, vagy valami más ilyen régimódi marhaság miatt vagyok itt.

- Hogyan hiúsok magának? - kérdezte Edelstein.

- Számítsa ki. Gondoljon csak a háborús szempontokra, Semmi másra, csak a lázadásokra, és forradalmakra az elmúlt ötven évben. Ez soha nem látott ellátást biztosít számunkra elítelt amerikaiakból, viet-kongistákból, nigériaiakból, indonézektől, dél-afrikaiakból, oroszokból, indiaiakból, pakisztánokból és arabokból. Izraeliekből szintén. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom. A kínáink is több, mint általában, és épp mostanában kezdünk bele egy kellő mennyiséget nyújtó akcióba a dél-amerikai piacon. Úszintén szólva Mr. Edelstein, telítve vagyunk lelkekből. Ha egy újabb háború tör ki ebben az évben, amnesztiát kell hirdetnünk a bocsánatos bűnökre.

Edelstein végiggondolta az egészet. - Akkor valóban nem azért van itt, hogy a pokolba vigyen?

- A pokolba is, nem! Azt mondom magának, a mi várólistánk hosszabb, mint a Peter Cooper Falu; alig tudunk egy szobát adni a limbuson.

- Hát... akkor miért van itt?

Sitwell keresztbe rakta lábait, és megfontoltan előrehajolt. - Mr. Edelstein, meg kell értenie, hogy a pokol sokkal nagyobb, mint

a US Steel vagy az IT & T. Mi nagy társaság vagyunk, és többé kevésbé monopólium. De, mint bármely nagy vállalatnak, nekünk is megvan az elképzelésünk az ideális szolgáltatásról, és szeretnénk, hogy jó vélemény legyen rólunk.

- Megértem - mondta Edelstein.

- De, Forddal ellentétben mi nem létesíthetünk alapítványt, és kezdhetünk ösztöndíjakat és segélyeket osztani. Az emberek nem értenék. Ugyancsak ezért nem építhetünk minta városokat, vagy küzdhetünk a környezetszennyezés ellen. Még egy duzzasztógátat sem építhetünk Afganisztánban anélkül, hogy valaki ne kérdezné az okát.

- Értem, ez bárhol probléma lehet.

- Mi mégis szeretnénk tenni valamit. Ezért időről időre, mint például most, szeretünk szétosztani egy kis jutalmat véletlenszerű kiválasztással a lehetséges ügyfeleink között.

- Ügyfél ? Én ?

- Senki sem tartja önt bűnösnek - hangsúlyozta Sitwell. - Azt mondtam, lehetséges - amely mindenkit jelent.

- Oh... milyen jutalmat ?

- Három kívánság - mondta Sitwell élénken.

- Ez a hagyományos forma.

- Ha jól értem lehet bármilyen három kívánságom ? Szankció, titkos ha és de nélkül ?

- Van egy de - mondta Sitwell.

- Tudtam.

- Eléggé egyszerű. Bármit kíván, a legrosszabb ellensége duplán kapja.

Edelstein elgondolkodott rajta - így ha kérek egymillió dollárt...

- A legrosszabb ellensége kétféle milliót kap.

- És ha tüdőgyulladást kérek ?

- A legrosszabb ellensége kétszeres tüdőgyulladást kap.

- Edelstein lebígyesztette az ajkát, és megrázta a fejét. - Nézze, én nem akarok arról beszélni, hogyan szédíti meg az embereket, de remélem tudatában van, hogy egy ilyen kikötéssel veszélyezteti az ügyfélkörét.

- Ez a kockázat, Mr. Edelstein, de egy pár szempontból teljesen szükségszerű. Tudja, a kikötés a pszichikai gátlás eszköze a homeosztázis fenntartására.

- Sajnálom, de nem tudom követni - mondta Edelstein.

- Vegyük ezt az esetet. A kikötés mérsékli a három kívánság lehetőségét, és így a dolgokat az észszerűség határain belül tartja. Tudja, egy kívánság végtelenül hatalmas eszköz.

- El tudom képzelni - felelte Edelstein. - Van második indok is ?

- Már kitalálhatta volna - mondta Sitwell, mosolyhoz hasonlóan vicсорítva rendkívül fehér fogait. - A kikötés olyan, mint a védjegyünk.

Tudni lehet, hogy valódi pokolbeli termékről van szó.

- Értem, értem. Nos, szükségem van egy kis időre, hogy átgondoljam a dolgot.

- Az ajánlat harminc napig él - állt fel Sitwell. - Amikor kívánni akar, egyszerűen mondja ki - tisztán és hangosan. A többi az én dolgom.

- Sitwell az ajtóhoz sétált. - Csak egy probléma van, amit azt hiszem, meg kell említenem - szólalt meg Edelstein.

- Mi az ?

- Nos az úgy van, hogy nekem nincs legrosszabb ellensége. Valójában egyetlen ellensége sincs a világon.

Sitwell teljes erőből nevetett, aztán megtörölte a szemét egy mályvaszínű zsebkendővel. - Edelstein - mondta -, ez már sok. Egyetlen ellenség se a világon ! Mi van a rokonával Seymourral, aki nem adott kölcsön ötszáz dollárt, hogy egy vegytisztító üzletbe kezdhesen ? Hirtelen a barátja lett ?

- Nem gondoltam Seymourra - felelte Edelstein.

- És mi van Mrs. Abramowitz-cal, aki átkozódva említi a nevét, mivel nem vette el az ő Marjorie-jét ? Mi van Tom Cassidyval az 1C lakásból ebben az épületben, akinek komplett gyűjteménye van Göbbels beszédeiből, és álmában minden éjszaka megöli az összes zsidót a fürdőn, magával kezdve ?... Hé, jól van ?

Edelstein a heverőn ülve elfehéredett és a kezei ismét szorosan összekulcsolódtak.

- Sose gondoltam rá.

- Senki se gondol rá - mondta Sitwell. - Nézze, ne vegye a szívére, hat vagy hét ellenség semmiség; biztosíthatom, maga jóval az átlag alatt van gyűlölettség tekintetében.

- Valaki más? - kérdezte Edelstein, nehezen lélegezve.

- Nem mondom meg. Szükségtelen idegesítés lenne.

- De nekem tudnom kell, ki a legrosszabb ellenségem! Cassidy? Gondolja, hogy fegyvert kellene vennem?

Sitwell a fejét rázta. - Cassidy egy ártalmatlan, hülye holdkóros. Sose fogja egy ujját se emelni, biztos lehet benne. A maga legrosszabb ellenségét Edward Samuel Manowitz-nak hívják.

- Biztos benne? - kérdezte Edelstein kételkedve.

- Tökéletesen.

- De Manowitz történetesen a legjobb barátom.

- Együttal a legrosszabb ellensége - válaszolt Sitwell. - Néha egyik olyan mint a másik. Isten vele, Mr. Edelstein, és sok szerencsét a három kívánságához.

- Várjon! - kiáltotta Edelstein. Egy millió dolgot akart kérdezni, de zavarban volt, és csak azt kérdezte: - Hogy lehet az, hogy a pokol olyan zsúfolt?

- Mivel csak a mennyország végtelen - mondta neki Sitwell.

- A mennyországot is ismeri?

- Természetesen. Az az alapító társaság. De most már tényleg el kell tűnnöm. Van egy találkozőm Poughkeepsie-ben. Sok szerencsét, Mr. Edelstein.

Sitwell meghajolt, megfordult, és kísértálta a szilárd, zárt ajtón keresztül.

Edelstein még öt percig mozdulatlanul állt. Eddie Manowitzon gondolkodott. A legrosszabb ellensége! Nevetséges, a pokol téves információt kellett hogy kapjon. Húsz éve ismerte Manowitzot, minden nap látta, sakkozott és römizett vele. Együtt jártak sétálni, moziba, és végül hetente egy este együtt vacsoráztak.

Persze az igaz, hogy néha Manowitznak nagy szája volt, és túllépte a jó ízlés határait.

Néha Manowitz egészen durva volt.

Az a teljes igazság, hogy Manowitz többször sértegette.

- De mi barátok vagyunk - mondta Edelstein magának. - Barátok vagyunk, vagy nem?

- Nagyon egyszerű eldönteni, dühbent rá. Kíváncsi egy millió dollárt. Azzal Manowitznak kétmilliót adna. De minek? Törődne egy gazdag ember azzal, hogy a legjobb barátja még gazdagabb legyen?

Igen! Törődne! Nagyon is törődne vele!

Egész életén át enné magát, ha egy olyan okos fickó, mint Manovitz az ő kívánságán gazdagodna meg.

- Istenem! - gondolta. - Egy órával ezelőtt még szegény, de elégedett ember voltam. Most van három kívánságom és egy ellenségem.

Észrevette, hogy a kezei ismét össze vannak kulcsolva. Megrázta a fejét. Gondolkodnia kell.

A következő héten Edelstein szabadságot vett ki, és éjjel-nappal egy tollal és egy jegyzetkönyvvel a kezében ült. Először nem tudott szabadulni a kastélyok gondolatától. A kastélyok jó kívánságnak tunktek. De a második gondolata az volt, hogy nem is egyszerű a dolog. Egy átlag kastélyt véve tíz láb vastag kőfallal, parkkal és a többivel, az embernek meg kell fontolnia a fenntartás dolgát. Erősen aggasztó volt a megfelelő számú személyzet költsége, mivel bármivel kevesebb nevetséges lenne.

Igy vetődött fel végül a pénz kérdése.

Egy eléggé valamire való kastélyt heti kétezer dollárból tudnék fenntartani, gondolta Edelstein, gyorsan lejegyezve az adatokat noteszébe.

De ez azt jelenti, hogy Manowitznak két kastélyt kellene fenntartania heti négyezer dollárért!

A második hétre Edelstein felhagyott a kastélyokkal, és utazások végtelen lehetőségét és variációit tervezte. Túl sok lenne egy tengeri világ körüli utazást kérni? Talán; még mindig nem volt biztos benne, hogy mindezt megkaphatja. Biztosan elfogadhatna egy nyaralást Európában? Esetleg még egy kéthetes vakáció Fontainebleau-ban, vagy Miami Beachen pihentesse az idegeit.

De Manowitz két vakációt kapna! Ha Edelstein Fontainebleau-nál marad, Manowitznak egy lakosztálya lenne a Key Largo Colony Clubban. Kétszer.

Majdnem jobb szegénynek maradni, és Manowitzot visszatartani az élvezetektől.

Majdnem, de nem egészen.

Az utolsó hét alatt Edelstein dühös és kétségbeesett volt, egyenesen kiábrándult. Idióta vagyok, mondta magának. Honnan veszem, hogy bármi megvalósul. Az, hogy Sitwell átsétált az ajtón, varázslóvá tette? Talán nincs is miért aggódnom.

Saját magát meglepve hirtelen felállt, és határozott érthető hangon azt mondta: - Húsz ezer dollárt akarok, most azonnal.

Egy gyenge rándulást érzett a jobb hátsóján. Előhúzta a tárcáját. Ebben egy húsz ezer dolláról kiállított igazolt csekket talált a számára.

Lement a bankjába, és beváltotta a csekket, remegve, biztosan abban, hogy a rendőr elkapja. Az ügyvezető megvizsgálta a csekket, és szignálta. A bankpénztáros azt kérdezte, milyen címletekben óhajtja a pénzt. Edelstein azt felelte, hogy írják jóvá a számláján.

Amint kilépett a bankból, Manowitz jött be rohanva a félelem, az öröm és az elképedés kifejezésével az arcán.

Edelstein hazasietett, mielőtt Manowitz beszélhetett volna vele. Gyomorfájás fogta el a nap hátra levő részében.

Idióta! Csupán nyamvadt húszezer dollárt kért. De Manowitz negyvenezret kapott!

Belepusztul az elkeseredésbe.

Edelstein napjai az apátia és a dühroham között váltakozva teltek. A gyomorfájás újra jelentkezett, ami azt jelentette, hogy nyilvánvalóan fekélye lesz.

Ez az egész átkozottul igazságtalan! Idő előtt sírba jutattja magát a Manowitz miatti aggodalommal?

Igen!

Addigra rájött, hogy Manowitz valóban az ellensége, és a szó szoros értelmében megöli az ellensége gazdaggá tételének a gondolata.

Gondolkodott rajta, aztán azt mondta magának: Edelstein, ide figyelj, nem folytathatod így tovább; elégtételt kell szerezned!

De hogyan?

Felalá járkált a lakásban. A fájdalom határozottan gyomorfekély volt. Mi más lehetne?

Aztán ötlete támadt. Abbahagyta a járkálást. Szemei szélesre kerekedtek, és papírt, ceruzát ragadva csinált néhány villámgyors számítást. Amikor befejezte, izgató öröm árasztotta el. Sitwell látogatása óta először.

Felállt. - Hatszáz font aprított csirkemájat akarok, és egyszerre - kiáltotta.

Az élelmiszerszállítók öt percen belül kezdtek érkezni.

Edelstein különlegesen nagy adagot evett meg az aprított csirkemájából, két fontot eltett a hűtőszekrényébe, a nagy részét pedig eladta egy élelmiszerszállítónak féláron, hétszáz dollárnál többet nyerve az üzleten. A házmasternek kellett hetvenöt fontnyit eltüntetnie, amivel úgy látszott vége. Edelstein jót nevetett a gondolon, hogy Manowitz nyakig áll a darabolt csirkemájban a lakásában.

A jókedve rövid életű volt. Hallotta, hogy Manowitz megtartott tíz fontnyit magának / annak az embernek mindig nagy étvágya volt /, öt fontnyit egy szürke kis özvegyasszonynak ajándékozott megpróbálva jó benyomást kelteni magáról, és a hátralevő részt 33%-os engedménnyel eladta az élelmiszerszállítónak,

több mint kétezer dollárt keresve. A világ legnagyobb marhája vagyok, gondolta Edelstein. Egy pillanatnyi hülye elégtételért eltékozolt egy legalább százmillió dollárt érő kérést. És mi haszna lett belőle? Két fontnyi darabolt csirkemáj, néhány száz dollár, és a házmaster életre szóló barátsága!

Tudta, hogy bele fog pusztulni az elkeseredésébe.

Most már csak egy kérése volt.

És most már döntő volt, hogy azt az utolsó kérést bölcsen használja. Kérnie kell valamit, amit szörnyen akar - valamit, amit Manowitz semmi esetre sem szeretne.

Négy hét telt el. Egy nap Edelstein rosszkedvűen döbönt rá, hogy éppen az ideje végénél tart. Megerőltette az agyát, de csak a legrosszabb gyanúját erősítette meg, Manowitznak minden jó lenne, ami neki, Manowitz szereti a kastélyokat, a nőket, a gazdagságot, az autókat, az üdüléseket, a bort, a zenét, az ennivalót. Bármit mond, Manowitznak jó a másolata.

Aztán eszébe jutott, Manowitz - néhány furcsa csípős megjegyzése alapján, az ízléses kis csajokról - ki nem állja a szexbombákat.

De Edelstein sem kedveli a szexbombákat, még Nova Scotiát sem.

Imádkozott: drága Istenem, aki a poklot és a mennyet irányítod, volt három kívánságom és kettőt elkótyavetyéltem. Hallgass meg, Istenem, nem akarok hálátlan lenni. De kérdezlek én, ha történetesen az embert megajándékozzák három kívánsággal, tehet többet magáért, mint amit én tettem? Kívánhat valami jót magának anélkül, hogy megtöltené Manowitz, a legrosszabb ellensége zsebeit, aki semmit sem tesz, mégis mindent duplán kap meg erőfeszítés és fáradozás nélkül?

Elérkezett az utolsó óra. Edelstein megnyugodott, mint aki beletörődött sorsába. Tudomásul vette, hogy Manowitz iránti gyűlölete hiábavaló volt, méltatlan hozzá. Egy új és édes nyugalommal mondta magának: most kívánok valamit, amit én Edelstein személyesen akarok. A Manowitznak egyedül kell mennie az úton, ezen egyszerűen nem lehet változtatni.

Edelstein felegyenesedett. Azt mondta: - Ez az utolsó kívánságom. Túl hosszú ideje vagyok agglegény. Amit akarok; az egy asszony, akit elvehetek feleségül. Legyen körülbelül öt láb és négy hüvelyk magas, 115 font súlyú, természetesen jó alakú és eredeti szőke hajú. Legyen intelligens, praktikus, szerelmes belém, zsidó természetesen, de buja és érzéki szerető.

Edelstein gondolatai hirtelen felgyorsultak.

- És főképpen - tette hozzá -, legyen a legtökéletesebb, a maximum ahhoz amit akarok

és tehetek, pusztán a szexuális képességről beszélve most. Érti, mire gondolok, Sitwell ? A tapintat tiltja, hogy ennél részletesebben kifejtsem, de ha a dolgot jobban meg kell magyaráznom...

Egy könnyedt, valahogy szexis koppogás hallatszott az ajtón. Edelstein sietett

válaszolni, kuncogva magában. Húszezer dollár, két fontnyi darabolt csirkemáj után most ez ! Manowitz, gondolta, most megfogtalak. Duplán a legtöbb, amit az ember akar - ez már valami. Valószínűleg nem kívánhattam volna a legrosszabb ellenségem miatt, de én megtettem.

Fordította: Hajja Attila

Clark Ashton Smith

Az ebencsarnok tükre

Az alvás legmesszibb mélységeinek bugyrából, a napon és a csillagokon túlról, melyek bevilágítják a Léthe partjait s a beteges kábulatban lebegő víziók félhomályos földjét, sodort vissza a semmiből fakadó dagály egy álom sötét küszöbére. És ebben az álomban egy hosszú csarnok végében álltam, melynek mennyezete és padlója és fala fekete ébenből volt, s a fény, ami megvilágította, nem volt sem a napé, sem a holdé, sem pedig semmiféle lámpásé. A csarnokból nem nyílt sem ajtó, sem ablak, s a túlsó végén egy ovális tükör volt a falba foglalva. És én itt álltomban semmire sem emlékeztem mindabból, ami volt, s hasonlóképpen elfelejtettem a többi álmomat, amit alva láttam, s születésem álmát és mindazét, ami utána következett. És elfelejtettem a nevet is, ahogy az álmok leányai szólítottak; és emlékezetem nem nyúlt messzebbre a csarnokba jövetelemnél. Ám én nem ámultam el ezen, és nem is aggasztott, és

semmi sem volt idegen szememnek; mert a dagály, mely erre a küszöbre hozott, a Léthe dagálya volt.

Lábam, bár nem értettem, miért, rögvest elindult a csarnok túlsó vége felé, s közeledtem az ovális tükörhöz. És a tükörben megpillantottam a beesett arcot, amely az enyém volt, s a vörös jelet orcámon, ahol az, akit szerettem, megütött dühében, s a másik jelet a nyakamon, ahol szerelmes szenvedéllyel csókolt meg ajka. És ezt látván eszembe jutott mindaz, ami volt; s hasonlóképpen tért meg hozzám a többi álom, amit alva láttam, s születésem álma és mindazé, ami utána következett. És így jutott eszembe a név, amit a földi nap alatt viseltem, s a többi név, amit az álom és az ábránd napjai alatt. És felettte elámultam, és nagy volt az én aggodalmam, és minden rendkívül idegen volt szememnek, és minden olyan volt, mint hajdanán.

Szabolcsi Zoltán

A valószínűség nagy tréfája

Rüdriger Grószspasz professzor, a zwickaui egyetem valószínűségszámítási tanszékének vezetője, címzetes egyetemi tanár, oxford díszdoktora, a Brémai Akadémia főtitkára és sok más tudományos fokozat nagytekinthető birtokosa valamelyik délután unalmában egy játékos kísérletet végzett - persze csak saját szórakoztatására.

Kis otthoni számítógépébe egy egyszerű programot írt be, ami semmi mást nem csinált, csak véletlenszerűen válogatott az ábécé betűi és az írásjelek között, s hogy szebb legyen a dolog, az így kapott betűsorozatba szüneteket iktatott, szintén véletlenszerűen. Ugyanilyen alapon néha egy-egy szünet után nagybetűt írt, mintha új mondat kezdődne - sőt, ha úgy jött ki, még új bekezdést is kezdett.

A professzor elindította a programot és a kiíró halkan surrogni kezdett. Grószspasz professzor gépe meglehetősen különbözött hasonló méretű társaitól, saját céljaira szerezte be, hosszas utánajárással. Különleges tulajdonsága volt, hogy a beleépített véletlenszám-generátor képes volt valóban véletlenszerűen egymás után következő számokat produkálni: az e célra szolgáló egység ugyanis nemcsak egy elképesztően bonyolult függvényt használt, hanem működés közben figyelembe vette a hozzá kapcsolt digitális óra jeleit, a hálózati feszültségen észlelhető apró zavarokat és ingadozásokat, valamint néhány egyéb környezeti jelet is, amiről a tervezők nem voltak hajlandók nyilatkozni. Mindenesetre tökéletesen működött, ezt négy év tapasztalatai bizonyították.

"Lássuk csak, - gondolta a professzor - ha kizárjuk a három magánhangzó egymás mellé kerüléséből származó eseteket...igen...az még egy nagyságrend..." Teljesen elmerült a számolásban, még a nyomtató zaját sem hallotta. Vagy negyed óra múlva megszületett az eredmény: körülbelül tíz a mínusz tizenötödiken az esélye annak, hogy háromezer betűből egyetlen, ötven betűs, rövidke mondat összeálljon. Vagyis pontosan tizenkét nullát kell még írni a tizedesvessző és az egyes közé.

"Hát ez nem sok! - nevetett magában - De hát ha most!"

Kivette a kiíróból a papírt. Elhűlve meredt az előtte sorakozó betűkre. Bekezdésekbe rendezett, szabályos mondatokat látott, a mondatok betöltötték az egész lapot. A legelső így kezdődött:

"RÜDRIGER GRÓSZSPASZ PROFESSZOR, A ZWICKAUI EGYETEM VALÓSZÍNŰSÉGSZÁMÍTÁSI TANSZÉKÉNEK VEZETŐJE, CÍMZETES EGYETEMI TANÁR, OXFORD DÍSZDOKTORA, A BRÉMAI AKADEMIA FŐTITKÁRA ÉS SOK MÁS TUDOMÁNYOS FOKOZAT HAGYTEKINTÉLYŰ BIRTOKOSA VALAMELYIK DÉLUTÁN UNALMÁBAN EGY JÁTÉKOS KÍSÉRLETET VÉGZETT..."

SCI-FI KÖNYVEK '89

Ursula K. LeGuin: Óceánföld varázslója

A fantasy irányzathoz tartozó történet Óceánföldön játszódik. Kóbor, a falusi bronzkovács fia mágikus képességekkel rendelkezik és Omeron mester, a falusi varázsló beajánlja a híres Kútfői mágusiskolába, amelyet a fiú el is végez. Egyszer megidézi a gonoszt és egy elszabadult Árny üldözni kezdi, akit csak akkor tudna legyőzni, ha nevén nevezi. A regény végére persze kiderül, hogy ki ez a lény...

Lopakodó árnyak - kísértethistóriák

Tizenöt, a műfaj klasszikus hagyományaira épülő történet, amelyek színhelye többnyire egy elhagyott vidéki ház, amelyet új tulajdonosai gyanútlanul foglalnak el, aztán furcsa hangok és lopakodó léptek zavarják meg álmukat, majd rejtélyes halálesetek történnek...

Nemere István: Időhurok

A végképp elszennyezett Földről a jövőbe átmentendő rakománnyal útnak induló űrhajó egy különleges időhurok mentén halad. Az űrhajósok embriókat visznek magukkal, akikből a jövő földi polgárai lesznek. Az űrhajó visszatér a Földre, ahol váratlan helyzetekbe bonyolódnak, ráadásul a legendás "megtisztítók" sem mind gáncstalan lovagok. A több részesre tervezett regénysorozat egy nagyon különös, mégis nagyon emberi világban játszódik.

John Brunner: Teljes napfogyatkozás

A Sárkány csillagkép Szigma bolygóján egy földi expedíció értelmes élet nyomaira bukkan, ám ez a faj már százezer éve kihalt. A földiek kis kutatóbázist létesítenek itt, s ide érkezik a regény főhőse, az ősi nyelvek kiváló szakértője is, aki végül megfejti a rejtélyt.

Zsoldos Péter: A nagy kísértés

A Viking visszatér és a Távoli tűz régen várt folytatása, főhőse ismét Gregor Man, aki az idegen bolygón, Avana városában "uralkodik". Félelmet keltő hírek terjednek: Enit népe, a vöröshajúak előbb-utóbb áthajózzák az óceánt és leigázzák őket... Gregor Man megkísérli behozni városában a vöröshajúak sok évszázados technikai előnyét, de közben sok megmagyarázhatatlan jelenséget tapasztal, és váratlan dologra derül fény...

A regény már megjelent!

Arkagyij és Borisz Sztrugackij:

Sánta sors - "a regényírás gyakorlati kézikönyve" kezdő sci-fi és egyéb írók számára; az író egyik rejtélyes körülmények között megbetegedett ismerőse kérésére egy még rejtélyesebb intézetbe megy valami különös gyógyszerért, majd az lesz a legnagyobb gondja, hogy egy állami intézet számára válogasson saját írásaiból, amely számítógéppel akarja eldönteni, hogy ki a jó író...

A hullámok kioltják a szelet - idegen, földönkívüli lények; a Vándorok rejtélyes akciójáról van-e szó, vagy az emberek egy szűk csoportja szervez valamit, s a nyomozóbizottság egyik emberéről kiderül, hogy ő maga sem tudta, hogy beépített ember, így feloldhatatlan konfliktusba kerül önmagával, hogy maradjon-e egyszerű, emberi lény, vagy legyen-e ő is átalakított szuperember.

Kurt Vonnegut: A Titán szirénjei

A szerző második regénye, abszurd mese.

Hernádi Gyula: A nagy fogamzásgátló

A mű középpontjában a túlnépesedés kérdése áll. Hernádi szerint a kutatók olyan fogamzásgátló szerre bukkannak, amelynek fénysebességgel terjedő hatása előre nem látható "planetáris méretű baleset" folytán irreverzibilisnek bizonyulna, s az 1988-ban kezdődő kísérlet eredményeként 100 év múlva kipusztulna az emberiség...

NEMES ISTVÁN

GHOUZM, A FENÉBE IS!

- Ne szorítsa a kezem! - mondta paracsolóan Lady Lilliag. - Engedje el! Ez Ghouzm. Ryan tátott szájjal bámeszkodott, és szimatolt, mert a lenge szellő virágillatot sodort az orrába, és ez döbbenetes hatást gyakorolt rá a Hélios szivár, havas világa után.

- Nekem is szokatlan - nevetett a nő, és kitárt karra tett néhány lépést egy lila virágú bokor felé, mintha magához akarná ülelni. - Szokatlan, de elbűvölő.

- De... hol vagyunk tulajdonképpen?

- Ghouzmban.

- Igen. De hol? Hol helyezkedik el ez az istenverte Ghouzm? Nem filozófikusan kérdelem, hanem valóságosan. A galaxis másik végébe teleportáltunk.. vagy egy másik galaxisba? Vagy a Héliosszal szomszédos bolygók valamelyikére csöppentünk?

A nő nem válaszolt. Lehunyta szemmel teleszívta tüdejét, és szemmel látható boldogság terült szét ezüstös arcán, ami ettől még vakítóbban csillogott a tűző napfényben.

Ryan térdre ereszkedett, a füvet markolászta, hogy meggyőződjön valóságáról, s evégből kitépett egy maréknyit, megszagolta, a szájába vette és megízlelte. Fűzű volt. A nő nevetett rajta. Erre kiköpte.

- Először én is ugyanígy hitetlenkedtem - mondta Lady Lilliag. - Aztán nem. Ott az út.

- Miféle út?

- Ghouzm egy útmenti világ. Az út egy végtelen kanyargós kígyó, amit mindenféle növények vesznek körül. Sacher ilyennek képzelte. Csak az út és a környezete.

Ryan felkelt a földről, és leszórta a füvet.

- Még ha el is hiszem, hogy mindez nem érzékicsalódás, és valóban egy ember által elképzelt fantáziavilágban vagyunk, akkor is úgy vélem, ennek a helynek léteznie kell a térben valahol. Még ha párhuzamos világ, tegyük fel egy másik dimenzióban, akkor is engedelmeskednie kell az univerzum törvényeinek. Síkban létező világra gondolni nevetséges lenne, ha pedig bolygó, akkor hozzávetőlegesen gömb alakú, vagy hasonló...

de nem lehet, hogy csak egy útból, és az útmentén növő növényzetből álljon. Kell itt lenniük kontinenseknek, tengereknek, folyóknak, városoknak... illetve, lehet, hogy városoknak mem, de akkor is...

Lady Lilliag vállat vont.

- Olyan, amilyenek Sacher teremtette. Ha az ő képzelete csak ennyire terjedt ki, akkor Ghouzm nem terjed ki részletesebben.

- És most mire várunk?

- Lemegegyek az úthoz. Ott szoktam találkozni Sacherral.

Üntudatos léptekkel indult a lankás domboldalról a völgyben kanyargó, szürkés bitumenút felé, s Ryan, mintha félne, hogy magára marad, sietve követte.

- Vissza tudunk innen jutni a Hélioszra? - kérdezte.

- Mit gondol? - válaszolt oda sem figyelve a nő, és meggyorsította lépteit.

Ryan szaladni kezdett, és pár lépéssel beért.

- Azt gondolom - lihegte -, jó lenne megbizonyosodni róla, hogy akkor térhetünk vissza, amikor akarunk.

- Kétségei vannak?

- Igen. Nem...Illetve, a fenébe is, mit tudom én! Csak úgy gondoltam, hogy mindig jó, ha tudja az ember a visszautat maga mögött.

A Lady merengve vizsgálta az arcát.

- Akkor tér vissza, amikor akar - szólalt meg végül. - Pontosan úgy, ahogy idejöttünk. Képzelje maga elé a helyet, ahonnan elindult, és gondoljon rá erősen, hogy oda akar jutni, s akkor egy pillanat alatt... - Megragadta Ryan vállát, és megrázta. - De még nem, ostoba! Ha visszatér a Hélioszra, ott is marad! Hélkülem még nem képes eljutni Ghouzmba. Ott reked. Én itt leszek, maga ott. S mihez kezd, ha én csak újabb nyolcvan év múlva térek vissza?

Ryan a fejét rázta.

- Csak meg kell ráznom, és visszatér maga is. Mint mikor megtaláltam a kuckójában. Emlékszem, ült az asztalnál, nyitott szemmel meredt maga elé, és úgy mozgott, akár egy élőhalott... Csak meg kell érintenem, és

visszatér azonnal...

- Meg ne próbálja még egyszer! - mondta fenyegetően Lady Lilliag, és kivillantotta hegyes acélfogait. - Két ízben kerültem már vissza ilymódon, és nem kívánok többször! Szörnyű érzés. Mintha letaszítának egy felhőkarcoló tetejéről, aminek nem látni az alját. Minden izmom görcsbe rándul, rettenetes halálfélelem tör rám, és megpróbálok megkapaszkodni valamiben... görcsös erővel!

- Mi? - lehellte Ryan.

- Ha akaratom ellenére rántanak ki Ghouzmából, percekbe telik, míg kitisztul az agyam, és képes vagyok normálisan gondolkodni. Addig csak a halálfélelem marad.

- Egyre jobban hangzik.

Ryan valamit még morgott magában, de ment Lady Lilliag után, aki egyszerűen ott hagyta, és az út felé sietett.

- Tegyük fel, hogy elfogadom tényként, hogy mi a Sacher által teremtetett képzeletvilágban vagyunk - fejtegette. - Úgy tűnik, ezt el kell fogadnom, mivel jobbat nem tudok. És még azt is el kell fogadom, hogy miután kitalálta a világát, egyszerűen átképzelte magát ide, és azóta is itt él. De ha szabad kérdezni, hogyan illünk a képbe mi ketten?

- Mivel én áttanulmányoztam az emlékiratait, pontosan tudtam, milyennek képzelte, s azok alapján, amit leírt, hasonló módszerrel én is átképeztem magam ide. Miután jártam itt, nem volt nehéz sugallnom magának, hogy mire koncentrálnon, s az én segítségemmel sikeresen átkerült maga is. Van még kérdése?

- Azt mondta, képzeljek magam elé egy utat, amin... szóval félórán át részletezte, hogy néz ki az a hely, amire gondolnom kell. Mintha egy képet láttam volna.

- Vagy egy filmet? amibe beleélheti magát. Képzeletben belép a film világába, beleéli magát. S most ott van. Fogja fel az egészet úgy, hogy egy filmet néz, amit kívülről maga is befolyásolhat. Alig másabb.

- Kézzel fogható.

- A képzelt lényre számára.

- A fenébe!

- A Héliosz valóság, a Ghouzm képzelt világ. A teste a Hélioszon maradt, de a képzelt lényre, vagy mondhatnám azt is, hogy a lelke, Ghouzmába került. S a képzelt lény számára a képzelt világ ugyanolyan valóságosnak tűnik, mint a valós lény számára a valós világ, mivel ugyanazon a létsíkon mozognak.

- Ugyanabban a dimenzióban?

- Nevezze, ahogy akarja! Én nem sokat tudok róla, és nem is érdekel. Amit mondtam, Sacher könyvében olvastam. Engem csak a tény érdekel, nem az hogyan és miért.

Már közel jártak az úthoz. A domb mögötti

kanyarból egy kamion tűnt elő, végigzúgott a belátható kilométernyi útszakaszon, és máris eltűnt egy másik domb mögött, mintha sosem lett volna.

A nő az útmenti árok szélére telepedett.

- Hülye érzés arra gondolni, hogy valójában itt sem vagyunk, hogy csak képzeljük magunkat, és igazából mi ketten most mozdulatlanul, nyitott szemmel fekszünk egy félhomályos szobában. Itt csak szellemek vagyunk. Kíváncsi vagyok, hideg-e a húsa vagy meleg. Megérinthetem az arcát?

- Nem. Ha meg akar bizonyosodni valamiről, tapogassa saját magát. Itt mindketten hús-vér emberek vagyunk. Csak a testünk maradt Hélioszon, de Ghouzmából az tűnik valótlannak.

Ryan kényelmetlenül feszengett. Szerette volna megsimogatni a nő ezüst arcát, nem is annyira a bizonyosság végett, mint inkább kíváncsiságból, hogy milyen érzés ilyen ezüstös bőrt tapintani.

- És azt végleg el sem tudom képzelni, hogy kerültek ki egy képzelt világból a gyöngyök a valóságba.

- Nem tudhatjuk mindenre a választ.

- De miért nem? Én tudni akarok mindent. Ha rejtélyekkel kerülök szembe, amiket képtelen vagyok megoldani, hamarosan dühöngeni kezdek.

- Ettől most kíméljen meg, ha megkérhetem!

- Magát nem zavarja? Képes egyszerűen belenyugodni, hogy van és kész? Az ember racionális lény, kötelessége, hogy megfejtse és megértse az őt körülvevő világot.

- Ezért tudjuk már régóta, hogyan keletkezett a világegyetem? Ezért tudunk mindent róla? Ezért oldottuk meg a halhatatlanságot, és más apró-cseprő problémákat.

- Kár gúnyolódnia - sértődött meg Ryan. - Ha nem töprengünk el ilyesmin, nem is fogjuk megoldani soha. Én például, ha különösen nehéz napom volt, előveszem otthon az "ismert" univerzum térképét, és megpróbálok kitalálni, milyen lehet ott, ahová már nem látnak el speciális szemünk. Még ha nem járok eredménnyel, már a tudat is jobb kedvre derít, hogy egyáltalán foglalkozhattam a problémával, és megpróbálhattam rájönni valamire.

- Maga álmodozó. Akár csak én... Vagy Sacher. Szeretné saját képére formálni a világot, de nem tudja, hogyan lásson hozzá. Sacher tudta: Álmodott, és egyszerűen felébredt saját álmában. Ez magával sosem fordulhat elő, ember, mivel maga álmában is az ébrenlét ésszerűségeit keresi. Álmodjon szabadon, engedje el magát, és ne keressen törvényszerűségeket!

- Csak kell lennie valami magyarázatnak!

- Az élet csak álom.

- Azt hiszi, ezzel meggyőződött?

Lady Lillia felállt.

- Kit érdekel? - vetette oda. - Nézze, ott jön Sacher!

A kanyarból egy motoros vágódott ki, és eszeveszett iramban közeledett. Lady Lillia integetni kezdett, a motor túlcibogott rajtuk, aztán visszakanyarodott, megállt, és a nyeregben ülő férfi levette a sisakját. Az volt, aki ott a kunyhóban árnyalakként fúrta át magát a levegőn. Megülölte a nő vállát, aki egy pillanatra elmosolyodott, és bólintott üdvözlésként.

Ryanben árnyalatnyi féltékenység villant.

- Maga az a Sacher Kovanovic, aki a ghouzmi gyöngyöket szerezte... és hát egész Ghouzmot maga találta ki.

Sacher három gyöngyöt csúsztatott kesztyűs kezéből Lady Lillia tenyerébe, aztán fejével intett.

- Gyertek! - sürgette őket. - Üljetek fel!

Lady Lillia szó nélkül felült Sacher mögé a nyeregbe, és átölelte a bőrdzsekis férfi derekát. Ryan még akadékoskodott.

- Mielőtt felülök, tudni szeretném... hé! - kiáltotta felháborodottan Ryan, mert a motor meglódult, és elindult. Néhány méterrel odébb megállt. A nő bántóan felnevetett, Sacher pedig intett, és Ryan most már nem kérdezett semmit, azonnal felkapaszkodott a Lady Lillia mögötti keskeny ülésrészre, és mohón átfogta a derekát, és hozzásimult. Elővigyázatossága nem is volt indokolatlan, mert a motor máris meglódult, s ha nem kapaszkodik erősen a karcsú testbe, bizony elmarad. Így csak szőrmesapkáját vesztette el, amit pillanatok alatt maguk mögött hagytak.

Kies tájon kanyarogtak, kiérték a dombok közül, és hosszú síkságon vitt az útjuk, ami vad réteket, megműveletlen szántóföldeket szelt keresztül, aztán felfelé haladtak, és máris kanyargós serpentinén robogtak egy sziklás hegy meredek oldalán.

Ryan nem volt szédelős, de rossz előérzete támadt, és erre hívatkozva még szorosabban tapadt az előtte ülő nőhöz, aki először nem tiltakozott, de ahogy Ryan megpróbálta a köztük lévő távot még inkább csökkenteni, Lady Lillia felsikoltott. Ryan ijedten húzódott hátrébb, és bocsánatot akart kérni, de nem volt rá alkalma.

A serpentin út eltűnt alóluk. Most egy szakadék fölött repültek teljes sebességgel, aztán a motor a holtpontra érve megpördült a levegőben, három utasa rongylabdaként hullott le róla, és több mint kétszáz métert zuhant lefelé a sötét mélységbe, mielőtt egy kiálló sziklának csapódott.

Ryan már a zuhanás harmadik másodpercében

elvesztette az eszméletét, s nem érezhette azt a szörnyű találkozást a roppant sziklával, ami szétloccsantotta koponyáját.

Koválygott vele a világ, mikor magához tért, s az émelygő érzetet csak fokozta, hogy egy imbolygó ladikban ült, amit emeletnyi hullámnak dobáltak.

- Na ugye - nyögte az öklendező Lady Lillia felé -, mégis csak igazam volt, hogy Ghouzmnem csak útmenti világ, hiszen tengeren vagyunk!

- Ez nem Ghouzmnem - nevetett Sacher Ryan mögött. - Illvor. A végtelen tenger világa. Schol egyetlen szárazföld, csak a végeérhetetlen, háborgó, fekete víz, aminek vérszomjas szörnyetegek uralják a mélységeit, s ti hamarosan találkozni fogtok velük.

Volt valami baljóslatú a hangjában, amitől Ryan hátrafordult.

Sacher egy hatalmas csatabárdot szorongatott a kezében, amit egyetlen lendülettel a feje fölé emelt, és lecsapni készült. Ryan még ily háborgó körülmények között is időben hátra vetette magát a csapás elől, és majdnem kilökte a rosszulállat küszködő Lady Lillia a csónakból. A csatabárd nagy erővel fúródott a csónak padlójába, és nyomában tajtékos sugárban fröcskölt fel a fekete tengervíz.

- Ez meg akar ölni minket! - kiáltotta Ryan, és rávetette magát az újra lecsapni készülő férfire, hogy lendületével a tengerbe sodorja, de az keményen tartotta magát, s eszelősen nevetett, ahogy ellenfelével birkózott.

A csónak gyors ütemben telt vízzel.

- Gyilkos! - motyogta Ryan, és megborzongott.

Egy hatalmas hullám felborította a csónakot, és mindannyian a víz alá kerültek, így Ryan kénytelen volt elengedni ellenfele torkát, s a felszín felé kapálózott. Egy pillanatra kibukkant, de épp csak levegőt vett, máris betakarta egy hatalmas hullám, ami toronyként magasodott fölötte, és újra a mélybe sodródott. Tudta, hogy nem sok esélye van ilyen háborgó tengeren, de életösztöne ismét a felszínre vitte. Köhögve rángatta magáról ólomnehéz ruháját, s tekintetével a vizet fürkészte. Csónaknak, Sachernek, Lilliagnak semmi nyoma. Kiabált, de nem kapott választ. Helyettük alig ötven méternyire tőle rettenetes fej csobbant ki a vízből. Akkora lehetett, mint egy elefánt, és olyan ronda volt, akát egy varangysbéka. Végig sárgászöld pikkelyek borították, három szeme alatt roppant szájában kardszerű fogak meredeztek. A fátyolos szemek egy örjítő pillanatig Ryant nézték, aztán a fej alámerült, Ryan felordított, és teljes oróból úszni kezdett az

ellenkező irányba. Fogak ragadták meg a derekát, vére pirosra festette a sötét vizet körülötte, és a szörnyeteg ellenállhatatlanul húzta le a mélybe.

- Ez itt Atlantisz - hallotta Sacher hangját, mikor magához tért, de nem látta a beszélőt, túlságosan el volt foglalva az iménti rémséggel.

De szörnyetegnek, víznek nyoma sem volt. Egy különös sima kőlaphoz szíjazva feküdt, amit gyanús barna foltok mocskoltak be. Fölötte aranyszínű kupola csillogott, a lába irányából kántálás és morgás hallatszott.

Oldalra fordította a fejét, amerre Sacher hangját sejtette.

Sacher és Lady Lillia is hasonló kőlapokhoz szíjazva feküdt, s a nő kőlapja előtt egy morgó, fehér csuhás, kopasz alak állt, háttal Ryannek, és egy éjjekete kőként emelt a magasba. Lecsapott, és Lady Lillia halálsikolya rázta meg Ryan idegeit.

A pap megfordult, és Sacherhez lépett.

- Elrendeztem mindent - mondta fanyarul Sacher a felemelkedő késre pillantva. - Kroaja lesz a következő állomás.

- Miféle állomás? - ordította Ryan, de nem kapott választ, mert a pap kése lecsapott, és meleg vér fröccsent a megránduló Ryan arcába. Aztán üvöltött a rémülettől, mikor a pap hozzá lépett, és mormogva emelte a magasba a törét, s mikor szűrt, égető fájdalom járta át a mellét.

A nap élesen a szemébe tűzött, és hunyorogva látta, hogy Lady Lillia ezüst arca hajlik fölé, és lila haja kócosan hull meztelen vállára.

Erre felült.

- Nem haltunk meg?

- Sőt. Élünk.

Egy kis völgyben voltak, magas hegyek között, puha fűvön térdelt mellette a nő, aki nem viselt egyebet, mint egy szál ágyékkötőt, és csillogó ezüst bőre kellemes, viszkető érzést keltett Ryanben. Rajta sem volt több ruhadarab.

- Hol vagyunk? - kérdezte tekintetével falva a nő testét. - És mi ez az egész? Hol van Sacher?

- Egyik kérdésre sem tudom a választ.

- Mit akarhat velünk?

- Fogalmam sincs. Nézzünk körül! - Észlelte Ryan izgatottságát, s szoborszerű teste, egy árnyalatnyit megfeszült. Összevonta a szemöldökét. - Használni akarod a testem? - kérdezte kiismerhetetlenül. - Most?

- Nem - hebegte zavartan Ryan. - Illetve igen. Pontosabban nem használni, csak... de nem most.

- Jó. Felejtsd el, hogy meztelenek vagyunk! Meg kell találnunk Sachert! Lehet, hogy valami

baja esett.

- Azok után, amit velünk művelt, nem sajnálom.

- Miért, szerinted mit tett velünk?

Ryan inkább töprengett azon, hogy mit jelenthet a nő váratlan tegezése: bizalmasságot vagy lenézést?

- Hányszor kísérelt meg megölni bennünket! Magam sem értem, hogyan menekülhattunk meg.

- Úgy, hogy meghaltunk - mondta tömören a nő. - Megölt minket, és ezzel valahogy mindig újabb és újabb világba jutottunk. Kíváncsi vagyok, ez már a végcél, vagy csak még egy közbenső állomás? Valyon hányszor kell még meghalnunk, hogy eljussunk oda, ahová vinni kíván minket? Hátborzongató módja az utazásnak.

Ryan nagyot nyelt. Tudat alatt benne is élt a gyanu, hogy korábbi élményei nem végződhetnek életbenmaradással. Megborzongott, ha a szikláról való lezuhanásra, a vízalatti szörnyetegre vagy az áldozókésre gondolt. Úgy látszik Ghouzm képzelt világában minden lehet, még a halottak is újra éledhetnek.

- Valószínűleg ezt kívánja Sacher bizonyítani - fejezte be hangosan gondolatait.

- De miért ilyen brutális módon? És miért nem magyaráz el semmit?

- Nézd, ott a sziklán! Ott áll.

Ötven méternyire fölöttük egy lapos sziklán, sötét barlangnyílás előtt állt Sacher, és őket nézte. Ő is csak ágyékkötőt viselt. Feléjük intett.

- Itt vagyok - kiáltotta. - Legyetek üdvözölve Kroajában! Gyertek fel, itt vár a magyarázat.

Lady Lillia Ryanre pillantott, és szemével felfelé intett, mintha jelezni akarna valamit, de a férfi nem értette, mit akart vele közölni, de ahogy a nő mászni kezdett felfelé a nem túl meredek hegyoldalon, habozás nélkül követte.

- Hová hoztál bennünket, Sacher? - kérdezte Lady Lillia.

- Mondtam. Ez itt Kroaja, a világok csillaga. Kellemes hely, távol zajtól és nyüzsgéstől.

- Jó lenne, ha megmagyaráznád, mit műveltél velünk! - ért fel Ryan is. - Mi volt ez a gyilkosság?

- Menekülés - mosolygott barátságosan Sacher. - Hamarosan arra is fény derül, miféle veszély elől kellett szöknünk, de legyetek még egy kis türelemmel: Gyertek velem, és bízzatok bennem! Mindent pontosan elrendeztem.

- Nem értem, miért kellett Ghouzm egy eldugott részébe cipelned bennünket, és főleg...

- Azt hiszem, tévedsz. - jegyezte meg a Lady. - Ez nem Ghouzm. Kroaja külön világ, nem

része Ghouzmnak. Jól mondom, Sach?

- Úgy van - mosolygott titokzatosan Sacher.

- Ghouzm messze-messze elmaradt mögöttünk, s Hélios... ha lehet, még messzebb. Most egy Kroaja nevű világban vagytok, mely az Atlantiszon és Illvoron keresztül kapcsolódik Ghouzmhoz. Talán elnézésekkel kellene kérnem azért, hogy megkérdések nélkül elcipeltelek benneteket, s talán azért is, hogy nem szóltam előre, mi vár rátok. Sajnos, nem megy másképp. Legjobb tudásom szerint igyekeztem, hogy a világok közötti ugrást megelőző halál minél emlékezetesebb élmény maradjon számotokra.

- Nem könnyen felejttem el, az biztos - morogta Ryan.

- És ha elárulom nektek, hogy számtalanszor meg kell halnotok, bizonyára visszaretentek.

- Lehet.

- Na ugye. Gyertek, ott a barlang végében van egy nagyobb barlang. Ott lesz a magyarázat arra, miért hoztalak benneteket Kroajába.

Szóttanul lépkedtek az egyre sötétülő barlangban, aztán a végén jobbra fordultak, s egy kétszer akkora barlangot pillantottak meg, amiben egy hatalmas szörnyeteg, egy jóriási sárkány fészkel. Ryannek földbe gyökerezett a lába, és még kiáltani sem birt, pedig Lady Lillia félelmében megragadta a karját, és acélkörmei mélyen a húzába fúródtak, hogy kiserkedt a vére.

- Itt a magyarázat - nevetett Sacher. - Nem mondhattam meg, hogy Kroaja csak egy újabb állomás, s újabb halál vár rátok!

A sárkány kettőt csapott gigantikus szárnyaival, felágaskodott, imbolygó nyakán feléjük tolta undorító, taréjas fejét, s tüzes lángcsóvát fújt hármójukra, s azon nyomban szénné égtek.

- Nyugalom! - hallotta Sacher vidám hangját, mikor magához tért. - Itt vagyunk Apacsban. Vidám kis világ.

- Miért kellett átverned bennünket? - követelte Lady Lillia. - Azt gyűlölöm leginkább, ha játszanak velem!

- Jó. Őszinte leszek - mosolygott Sacher. - Ez még mindig nem a végcél, de már az utolsó állomás, ahol meg kell halnotok, hogy az Édenbe jussatok.

- Éden? - kiáltotta Ryan. - Miféle hülyeség ez?

- Ez a "hülyeség" nem azonos persze a bibliabeli Paradicsommal, de igyekeztem ahhoz hasonlatosnak képzelni el. Ez a végcél a legalsó szint a világaik közül, ahonnan nem vezet tovább út.

Ryan még kérdezni akart valamit, de felkapta a fejét.

- Mi ez a robajlás?

Sacher szomorúan mosolygott.

- Mondtam, hogy mindent elrendeztem. Indiánok. Hadi ösvényen, elvégre Apacsban vagyunk. - Sóhajtott. - Hát igen... elismerem, hogy kissé sekélyes, de az az igazság, hogy rövid idő alatt annyi világot kellett teremtenem, hogy kifogytam az eredeti ötletekből, és kénytelen voltam a régi jól bevált sémák közül válogatni. Eredetileg azt terveztem, hogy az indiánok elfognak bennünket, és lévén ez az utolsó állomás, rendkívüli műsort készítettem elő. Kínzócölöphöz kötöznék bennünket, és órákon át kínoznak, mire végre jön a megváltó halál. De most, hogy tudjátok, és látom rajtatok, hogy nem örülnétek a szórakozásnak, kihagyjuk ezt a kínzócölöp-dolgot. Ne hagyjátok élve elfogni magatokat! meg kell halnotok, és akkor átkerültök Édenbe! Futás!

Vadul rikoltozó, meztelen lovasok jelentek meg, és lándzsákat lengetve vetették rájuk magukat. Lady Lillia eldördít egy vágató paripa, Ryanre pedig egy festékes képű, marcona alak vetette rá magát. Ryannek eszé ágában sem volt, hogy kínzócölöpre jusson, küzdött hát minden erejéből. Egy jobborroggal földre küldte ellenfelét, és épp fel akart ugrani a lovára, mikor iszonyú fájdalom hasított a hátába, hogy leroskadt, és a hasából kiálló, véres lándzsát szorongatva elvesztette az eszméletét.

Selymes pázsiton ébredt, egy végelethetetlen gyümölcsöskertben, ahol pirosló és sárgás gyümölcsöktől roskadozó ágakon színes tollú madarak énekeltek, és a távolabbi fatörzsek mögül szőrös kis állatkák bámultak rájuk.

Lady Lillia eltorzult arccal feküdt a fűben, keze többször is megrándult, és szeméből könnycsepp gördült ki, ami különösen festett fémszínű arcán.

Ryan szinte félve érintette meg, aztán hogy nem reagált, szétsimította a bőrén a könnycseppet. Remegett az érintéstől.

A nő hirtelen kinyitotta a szemét, és kérdően nézett Ryanre.

- Szép itt - mondta neki zavartan, és visszahúzta a kezét. - Pont ilyennek képzeltem a Paradicsomot. Remélem, nincs további utazás, mert kissé szédülök már a sok haláltól.

A nő felült, sóhajtott, és borúsan nézett körül.

- Átkozott Sacher - morogta, és dühösen nézett körül. - Ez mindennél szörnyűbb volt!

- Mi történt? - gyanakodott Ryan.

- Élve fogtak el. Kínzócölöp. Ízekre szedtek... ezek a vadak. És ő nézte. És nevetett. És... Nem, ezt inkább nem mondom el. Jobb lesz az... mindkettőnknek!

Egy szikra pattant ki a földből tőlük pár lépésnyire, pukkant egyet, s villódzó színes

fények közepette, diadalmasan megjelent Sacher.

- Ezentúl semmin se lepődjete meg ebben a világban - jelentette ki boldogan. - Ezt a Paradicsomot én teremtettem, én vagyok az istene, tehát azt teszek vele, amit akarok. Itt ebben a világban mindenható vagyok, s ti imádni fogtok ezért, amit veletek tettem!

Felnevetett, a következő pillanatban háromszor akkora szoborrá változott, kővétagjait emelgetve nevetve tiporta össze a gyümölcsfákat, aztán lángolni kezdett, porrá égett, összeomlott, s a porból egy kígyó tekergett elő, sziszegett, a levegőbe emelkedett, zöldes színben villogott, villámokat bocsátott a környező kis állatokba, aztán a levegőben visszaváltozott emberré, csettintett, és a halott lények megelevenedtek, és a döbrent pár köré ezüstösen csillogó tavat varázsolt, aminek ők egy szigetén álltak, s a tóból halak röpködtek ki, és hullottak a lábaik elé, aztán a sziget, halak, tó, eltűnt, és újra az édenkert vette őket körül, s Sacher nevetve állt előttük.

- Helyeztétek kényelembe magatokat!

Máris puha bőrkanapé csusszant alájuk, hogy akaratok ellenére is le kellett ülniük.

- Örült vagy! - mondta Lady Lilliag. - Ne várd, hogy megtegyem azt, amit... ott akartál!

- Örült vagyok! Örült vagyok! - kiabálta Sacher gúnyolódva. - Örült isten vagyok! Isten vagyok!

Keresztbe tett lábakkal leült a pusztá levegőbe, és vigyorogva nézett rájuk.

- Nem akarok bántani benneteket. Mindez csak tréfa volt. Egyetek, igyatok, éreztétek otthon magatokat! Mert máától kezdve ez az otthonotok!

Egy asztal jelent meg előttük dúsan megrakva minden jóval, amit el tudtak képzelni. De egyikük sem érezte úgy, hogy most ennie kellene.

- Azt már tudjátok, hogyan fedeztem fel Ghouzmot. Magányosan éltem a Hélioszon, s kitaláltam egy világot, megalkottam a törvényeit, s unalmas óráimban fantáziám révén gyakorta látogattam meg. Először csak álomnak hittem, úgy gondoltam, a valósághoz semmi köze. De aztán kitaláltam a gyöngyöket, elképzeltem, hogy fiatalodom általuk, és valóban fiatal maradtam. Sok száz évig. Ekkor már tudtam, mekkora hatalmat fedeztem fel, és kísérletezni kezdtem. Megalkottam ebben a világban saját képmásom, mely akkor is Ghouzmban tartózkodott, ha én épp nem. Ám ez az alak egyre jobban hatott rám, egyre jobban urrá lett rajtam, és egy napon úgy intézte, hogy elpusztítson. Bizonyára emlékszel erre, kishölgy, ahogy ott feküdtem a havon holtan... ott a Hélioszon, de erről fogalmad sem volt,

hogy a lelkem tovább élt Ghouzmban addigi képmásomban, s a korábban teremtet Sacher-alakban. Így fedeztem fel, hogyan mentehetem tovább az életet más világokba. Meghalsz az eredeti világban, s ha egy kapcsolódó világban van képmásod, átkerülsz a helyébe, és átveszed a szerepét. El tudjátok képzelni, milyen csodálatosan épül fel a képzelt világok univerzuma? Nem könnyen értettem meg a struktúráját, de végül is sikerült. Képzeltétek el az egészet, mint egymásra épülő szintek sorozatát, amelyben Héliosz szintje van legfelül. Nevezzük azt nullás szintnek, hiszen onnan indultunk valamennyien. Aztán elképzeltem egy másik világot, Ghouzmot, mely eggyel lentebb, tehát az egyes szinten helyezkedik el, csakúgy, mint minden egyéb világ, amit Hélioszonban teremtettem volna. De mivel ott mást nem teremtettem, és tudtommal senki más nem teremtet, az egyes szinten csak Ghouzm található. Azonban Ghouzmban, félve az elmúlástól, gyors egymásutánban nyolc egyforma világot teremtettem: Raggent, Valmart, Rebont, Merant, Lagant, Tarbent, Garvant és Illvort, az örök tenger világát... amivel ti is megismerkedtetek. Nos, ezek vannak a második szinten, s az egyes világok között a kapcsolat csak Ghouzmon keresztül létezik. Olyan az egész, mint egy piramis. Ha át akarok jutni Illvorból Meranba, előbb fel kell másznom a piramis csúcsára, Ghouzmba, és leerszkelni a másik oldalon.

Sacher diadalmasan nézett körül.

- De itt még nincs vége. Végigjártam a kettes szint mind a nyolc világát, és mindegyikből újabb nyolc-nyolc elágazást alkottam. Számoljátok? A harmadik szinten összesen hatvannégy világ! Ezek közül Atlantiszt ismeritek. Aztán létrehoztam a negyedik szintet, és mind a hatvannégy harmadik szintű világomból újabb nyolc-tíz kimenetet képeztem. Aztán ebből a több mint ötszáz világból újabb nyolc-nyolc világot, és ez már az ötödik szint. Aztán jött a hatodik. A végén már kimerült a fantáziám, képtelen voltam új dolgokat kitalálni, és akkor teremtettem olyan világokat, mint Apacs, Utah, Inka meg Maya. De így is örült munka volt, amit el kellett végezni! Csoda hát, ha olyan vagyok, mint egy örült? Mint egy örült isten!

Ryan kényelmetlenül feszengett.

- Ez a mértéktelen teremtés...

- Ez a mértéktelen teremtés - vágott a szavába élesen Sacher -, volt az egyetlen módja, hogy megszabaduljak, és önálló életet kezdjek. Értitek, menekülnöm kellett! S ez a burjánzó fa-struktúra remek búvóhely, ahol nem találhat rám.

- Kicsoda? Ki nem talál rád?

- Hát Ő - suttogta Sacher. - Az én istenem. Aki engem teremtett.

- Sem a Földön, sem a Hélioszon nem hiszenk már istenben - mondta Ryan. - A vallás elavult.

- Csakhogy én nem a hagyományos értelemben vett istenről beszélek - suttogta Sacher -, hanem ugyanolyan emberekről, mint én vagy ti... csak egy szinttel magasabban levő emberekről. Mert egy magasabb szint mindig fölötté áll az alatta lévőnek, hiszen az alatta lévő csak a képzeletében létezik. Képzeljétek csak el: elképzelttem egy embert, aki elképzelt egy embert, aki elképzelt egy másik embert, és... és így a végtelenségig. De mi a biztosíték, hogy én kezdtem a sort? ki mondja, hogy én nem csak valakinek a képzeletében létezem? Mi alapján feltételezhetjük, hogy Héliosz a legmagasabb szint? lehet, hogy Hélioszt, és benne minket is csak kitalált valaki, akit ugyancsak kitalált valaki egy még magasabb szintről. Ugyanúgy végtelen a lánc mindkét irányban. Rádöbbsentem erre, és felismertem a veszélyt, mi vár rám, ha az én teremtmény tudomást szerez róla, hogy egyik teremtménye dacol vele, s saját isteni hatalmát építgeti. Elpusztít egyetlen villanás alatt, mint ahogy én is eltörölhetnék benneteket bármikor, ha a kedvem úgy kívánja. Hiszen én Apacsban vagyok, s Éden csak a képzeletemben létezik. S az isten azt tesz teremtményeivel, amit akar. Ezért teremtettem hát rövid idő alatt több mint négyezer világot, hogy legyen hová menekülnöm, hol elrejtőznöm, ha Ő keresni kezd. nem tudom, mekkora hatalma van, de ha ugyanúgy isten, mint ahogy én vagyok, kétszer is meggondolja, ha az én lenti világaimba merészkedik, hiszen akkor kockáztatja, hogy én valamilyen módon fölé kerülök, és akkor... akkor fordul a kocka, én leszek az Ő istene.

- De minket... miért hoztál ide? - kérdezte élesen Lady Lillig. - Mi a terved velünk?

- Mit ér a Paradicsom Ádám és Éva nélkül? - mosolygott Sacher. - Teremthetnék én magamnak kedvem szerint, de a sok álvilág teremtése közben elfáradtam, kifogytam az ötletekből. Friss erőre van szükségem, pihent agyakra, üde fantáziára, hogy segítsetek a Paradicsom felvirágoztatásában. Mert hogyan válhatnak ötletesekké azok a teremtmények, akiket clove ötlettelenül teremtetek? De ti még frissek vagytok. Ti lesztek az első emberpár a Paradicsomban, és én félisteni hatalommal ruházlak fel benneteket, hogy segítsetek hatalmas művemben. Együttműködtök velem, és létrehozunk egy tökéletes világot. Mi härman. Ne habozzatok, hiszen nincs más választásotok, mint engedelmeskedni, hiszen egyetlen cséttintéssel élettelen kavicsokká

változtathatlak benneteket. Vissza sosem térhettek, mivel előző világaimban gondosan elpusztítottam a képmásaitokat. Emlékezhettek rá, s jusszon eszetekbe, mi várhat rátok, ha ellenkezni próbáltok. Ezer és ezer gyötrelmes halál, amilyenhez hasonlót még nem próbáltatok.

- Te sem térhetsz vissza - mondta komoran Ryan. - Te is velünk pusztultál minden esetben.

Sacher vérlázítóan nevetett.

- A képmásaim másolatai. Fogalmatok sem volt, hogy én kezdettől végig mindig egy szinttel fölöttetek maradtam, hogy mindent tökéletesen elrendezhessek.

- Te gazember! - füjt rá Lady Lillig. - Akkor megakadályozhattad volna a kínzócölöpöt is!

- Ha akartam volna. De nekem is jár egy kis szórakozás. Legalább tapasztaltad, miben lehet részed, ha ellenszegülsz.

- Csakhogy létezik más visszaút is - mondta Ryan. - Hiszen Ghouzmból te is képes voltál visszatérni Héliosra. Pedig ott már nem éltél. Hasonló módon visszahjuthatunk mi is.

- Nem hinném - nevetett Sacher. - Az egy speciális eset volt, amit hosszas kísérletezés után értem el, s ti magatoktól sosem fogtok rájönni, hogyan. És higgyétek el, vigyázni fogok arra is, nehogy megpróbáljátok saját világot teremteni, és elmenekülni úgy, ahogy én tettem!

Lady Lillig hirtelen ellökte magát a puha bőrkanapéról, acélkörmei megvillantak, és gyors csapást mért a lebegő Sacher nyaki ütőerére. Úgy támadott, akár egy leopárd, könnyedén, kecsesen, halálosan. Sacher nyakából ömleni kezdett a vér, s egy pillanatra elhallgatott, s csodálkozva nézett a harcias nőre, aki éles karmaival a nyakát marcangolta. Aztán szertefoszlott, és öt méterrel arrébb jelent meg - sértetlenül, és harsányan nevetett.

Lady Lillig sikoltva rontott rá. Sacher újra eltűnt, és most a bőrkanapén jelent meg Ryan mellett. Ryan rávetette magát, hogy lefogja, de a következő pillanatban iszonyodva húzódott el, mert ahol az előbb még Sacher ült, most egy ölnyi undorító kígyó tekergőzött.

A nevetés most a fejük fölül hallatszott, Sacher ott lebegett fölöttük, elérhetetlen magasságban.

- Azt hittem, több eszetek van - kiáltott le fanyarul. - Engem nem érhettek el, a képmásomban pedig hiába tesztetek kárt, bármikor újra teremthetem. Nevetségesek vagytok.

- Átkozott örült!

- Sajnos - nevetett újra Sacher -, most meg kell büntetnem benneteket, hogy felfogjátok

végre, engedelmeskednetek kell isteneteknek!

A lebegő alak kezéből lila fénysugarak fúródtak Ryan és Lady Lilliag testébe, és mindketten a földön fetrengtek a kintől.

Mikor gyötrelmeiknek percek múltán vége szakadt, s kábán próbáltak feltápázkodni, Sacher kegyesen intett a heverő felé.

- Rajtatok a sor! - parancsolta. - Engedelmeskedjete! Lépjete frigre, s én megáldom érintkezéseket! Sokasodjatok, szaporodjatok, népesítsetek be a Paradicsomot!

- Átkozott! - kiáltotta Lady Lilliag.

Ryan ránézett, s látta, hogy a nő alig észrevehetően remeg.

- Ne dühítsd fel őt! - tanácsolta. - Semmit sem tehetünk ellene. Csináljuk, amit mond!

A nő furcsán nézett rá, aztán két kezét Ryan válla felé nyújtotta, átölelte a nyakát.

Sacher nevetett.

- Nos, szép hölgy, lássuk, mivé lett a büszkeséged! Hé... mi ez?!

Ryan egyszerűen elájult. Elsötétedett előtte minden, és olyan érzése támadt, mintha éles körmök mélyednének a nyakába, s közben szédítő örvény húzná lefelé. Mintha újra meghalt volna.

Arra tért magához, hogy egy hatalmas medvével birkózik. Aztán látta, hogy nem medve, csak egy medvebundás tagbaszakadt fickó, akinek hosszú forradás húzódik a szeme alatt. Közvetlen közelében Lady Lilliag szuszogását hallotta, s látta, amint egy hasonló bundát viselő férfi teljes erejéből küzd ellene, hogy távoltartsa arcától az éles acélkarmokat.

Ryan ellökte magától ellenfelét, aki felborította az asztalt, és nagy nyekkenéssel terült el a padlón. Aztán hátulról átkarolta a másik bundás alakot, s az élesen felhördült.

- Ne bántsanak, az istenit!

Azt is sikerült egy jó fogással ellöknie, és csodálkozva nézett Lady Lilliagra, aki kábán tett felé egy lépést. Elkapta a csuklóját, mielőtt megsebezhetette volna.

A két alak nyögve tápázkodott fel.

- Segítsetek lefogni! - süvöltött rájuk, de nem volt szükség segítségre, mert a Lady szemében értelem csillant, s tagjai elernyedtek.

- Hála istennek! - suttogta. - Engedj el, Ryan!

A két bundás alak tanácstalanul ácsorgott a homályban, még mindig védekezésre készen.

- Mit akar tőlünk az úr? Csak azért jöttünk, hogy visszakérjük a lézermérőnket, amit tévedésből magával vitt. Nagyon nem jó vicc volt az, nem tudtunk dolgozni nélküle.

- Olaf Gustafson! - emlékezett Ryan. - A legjobbkor!

Aztán magában arra gondolt, tíz perccel később is jöhetett volna, mikor közelebbi kapcsolatba került Lady Lilliaggal ott a Paradicsomban.

- Az isten csudája se érti! - zsörtölődött a sebhelyes férfi. - Akkor meg minek estek nekünk? Jöttünk, hogy visszakérjük, ami a mienk. Kell nekünk az a műszer, no. Kopogtunk mink háromszor is, de nem kaptunk választ. Mikor benyitottunk, azt láttuk, az ágyon fekszenek. Meg akartuk nézni, nincs-e valami baj... meg hát nem találtuk a műszert, és úgy gondoltuk, felébresztjük magukat.

- Nekünk estek, mint a vadak - morogta a fia. - Lehet, hogy a Terrán így szokás, de mi itten a Hélioszon civilizált emberek vagyunk ám, igen. A fene se gondolta, hogy ennyire kell magának az a lézermérő. De csak próbálja meg nem visszaadni, akkora politikai botrányt csinállok belőle, hogy csak úgy porzik!

- A zsákomban van - mondta Ryan. - Nekem ugyan nem kell.

Lady Lilliag előhúzott egy üres zsákot, és pakolni kezdett bele. Könyveket a polcra, a gyöngyöket, autómódelleket, apróságokat.

- Menjünk innen! - mondta sietve Ryannek. - Sacher egyszer már vissza tudott jönni. Ne várjuk meg másodszor! Ki tudja, mire képes az az örült? Tűnjünk el innen minél messzebb!

- Miről beszél a nő? - kérdezte az idősebb Gustafson.

- Nem érdekes - válaszolta Ryan. - De árulják el, mikor vették észre, hogy hiányzik a műszerük?

- Ugye, hogy tudatosan vitte el - pirított rá a fiú. - Otromba viccei vannak.

- Volt kitől tanulnom - vágott vissza Ryan.

- Szóval mikor indultak utánam?

- Hamarosan.

- Ezek szerint még egy nap sem telt el, és utólértek?

- Nem hát. Jöttünk azonnal, csak útközben lerobbant a járgány. Másfél órán át javítottam.

Közben Lady Lilliag befejezte a pakolást, a Gustafsonok visszakapták a lézermérőt, és Ryan kihozta a fészereből a motoros szánját. Kinn dél körül járt az idő, de az égen sötét felhők tornyosultak, és a viharos szél havat sodort a képükbe.

- Jó kis móka lesz! - nézett az égre az idősebbik Gustafson. - nem ártana fedél a fejünk fölé, amíg elcsitul a vihar.

- Szó sem lehet róla! - sürgette Lady Lilliag. - Indulunk azonnal!

Felült Ryanhez a motoros szánra, a két másik pedig a sajátjára. Ők mutatták az utat, és Ryanék hajtottak a nyomukban.

- Mi van, ha csak álmodtuk az egészet? - kérdezte Ryan.

- Mindketten ugyanazt az álmot?

- Kezdem elhinni ezt az örült Sacher-féle históriát.

- Ismerem Sacher-t. Ő nem örült, csak örültnek tette magát. Nem tudom, milyen szándékkal, de bizonyára volt oka rá. Nem örült, de megszállott. Vadászni fog ránk. Potenciális veszélyt jelentünk a világra. Ismerjük a titkát, ismerjük a világa felépítését, tudjuk, hogyan találhatunk el Ghouzmba, tudjuk, hogyan juthatunk át más világaiba, s ha fölébe kerülünk, bekövetkezik az, amitől leginkább retteg, hogy mások lesznek az ő istenei, és úgy játszanak majd vele, mint ahogy ő akart játszani velünk. Ezt nem kockáztathatja meg. Tudja, mily módon jusson vissza a Héliosra, a nullás szintre, és ha visszatér, addig nem nyugszik, míg valamilyen módon el nem pusztít minket. Szöknünk kell előle!

- Együtt?

A nő fürkészőn nézett rá.

- Hát nem nyilvánvaló? Vagy van valami indokod, hogy elhagyj?

- Ez... ezmit jelent?

- Azt, hogy összetartozunk. Nem akarod?

- Dehogynem. Nagyon. Csak...

- Csak?

- A különbség. Te szökni akarsz, én pedig támadni.

- Sacher ellen?

- Ellene. Vagy az ellen, aki elképzelt mindannyiunkat, aki elképzelte Héliost, s benne bennünket. Gyerekkorom óta tudni

szeretném, hogyan keletkezünk, hogyan keletkezett az univerzum, s annyi más kérdésre szeretnék választ kapni. Ha Sachernek igaza van, és a világok, a szintek tényleg úgy épülnek egymásra, ahogy elmondta, itt a nagy lehetőség, hogy végre megtudjuk.

- ??

- Ha elkaptuk Sacher-t, kiszedjük belőle, mily módon lehet felfelé haladni. Magasabb szintre. És akkor szintről-szintre mászva előbb-utóbb eljutunk ahhoz a valakihez vagy valamihez, aki az egészet elindította.

- Képtelenség!

- Tudom. De te mondtad, hogy álmodozó vagyok. Miért ne álmodhatnék erről?

- Rólam nem álmodsz?

- Rólad... nem álmodni szeretnék!

- Jó. Nem bánom, ha megcsókolsz. - Elmosolyodott. - Sőt, kérlek rá.

Ryan elképedve nézett rá, aztán fél szemét az úton tartva, közel hajolt a nőhöz, és hosszan megcsókolta. Mikor szétváltak, a Gustafsonok szánját már alig látták maguk előtt.

- Mikor a Paradicsomban elsötétült előttem minden - vallotta be Ryan -, azt hittem, te vágtd a körmeidet a nyakamba, hogy ne essen csorba a büszkeségeden.

- Épp ellenkezőleg - nevetett a nő. - Érdeklődve vártam, mit teszel. De ha most újra megcsókolsz, elveszítjük szem elől a vezetőinket, és a hó belepi a nyomukat.

S lön úgy.

SCI-FI MOZI '89

Információink szerint a LOKÉP 1989-ben a következő filmek bemutatását tervezi:

Belső űr - Joe Dante (Innerspace)

Csillagember - John Carpenter (Starman)

Superman - Richard Donner

A kockázat ára - Yves Boisset (R. Sheckley elbeszéléséből)

Godzilla Metagodzilla ellen - Fukuda Dzsun

Ga-ga, avagy dicsőség a hősöknek - Pjotr Szulkin

Kin-dza-dza - Georgij Danyelija

Goldfinger - Guy Hamilton (első Bond film, Sean Connery, 1964)

Háborús játékok - John Badham (Wargames)

Hegylakó - Russel Mulcahy (Highlander)

Az "X" tervezet - Jonathan Kaplan (Project X)

Szörnyecskek - Joe Dante (Gremlins)

Omen - Richard Donner

Nászéjszaka kísértetekkel - Gene Wilder (Haunted Honeymoon)

Az eastwicki boszorkányok - George Miller (Updike regénye alapján)

Az ifjú Sherlock Holmes - Barry Levinson

A fal - Alan Parker (Pink Floyd)

EGRI SÁNDOR

EXIT

Egyedül vagyok magammal. Körülvesz, elrejt a kíváncsi, tolakodó külvilág elől a szoba, ahol fekszem. Itt minden az enyém. A bútorokat én állítottam a helyükre, a falakat én fedtem be képekkel, a levegőt az én értelmem teszi éltetővé, a sarkokat testemből áradó szagok töltik be. Kívülről csak ismerős madárcsicsergés és a résnyire nyitott ablak előtt álló fákön játszó szél akkordjai találhatnak utat hozzám.

Jól kinyújtózom, hanyatt a műanyag borítású padlóra tett szőnyegen. Most eltűnik a külvilág maradék neszezése is. Körbejárom a testem. Külön figyelek az érzésre, amit oldalra csukló lábfejem enyhe feszítése okoz ízületeimben, figyelem a tompa nyomást, ahogy vádlim a szőnyeghez simul, figyelem torkom enyhe surranását, ahogy nyakizmaimat lazítom. Mintha kilépnék testemből, lehúnyt szemem előtt sorra jelennek meg testrészeim. Nagy alapossággal veszem sorra őket, lábam ujjától a hátizmokon át a fejem búbjáig. Végtagjaim elnehezülnek, kisimulnak arcvonásaim, állam leesne, nyelvem bénultan csuklana hátra, elzárva az utat a levegő elől, de meghagyva állizmaim finom feszülését, visszatartom. Légzésem lassú, egyenletes, a fülemben lüktet a vérem, ha kinyitnám a szemem látnám a testemen végigfutó enyhe remegést, ami a szívem minden dobbanását kíséri. Így is jól érzem, amint a friss vér enyhe ütéssel kifeszíti az ujjbegyek és a lábujjak kapillárisait. Bénán, mázsás végtagokkal fekszem itt, mellkasom súlya tehetetlenül nehezedik bordáimra, és ellenáll az izmok légzőmunkájának. Csend. Egyszerre eltűnik a súly érzése, és mintha nagyon-nagyon puha ágyban feküdnék, alig érzek valamit a testemből.

Most gondolataimba mélyedek. Igyekszem őket kívülről figyelni, nem továbbgondolva őket, vagy bármi módon is befolyásolva életüket. Egyszerűen csak jelen vagyok és figyelek.

Megszületnek a gondolatok, nézem ahogy elvonulnak előttem, de agyamat visszatartja testem mozdulatlansága, és a karneváli menet most nem ragad magával. A gondolatok tehát csalódottan továbbvonulnak, majd egy észrevétlen határ átlépése után már nincsenek többé, és az emlékü is elenyészik. Nem kutatok utánuk, miért és mikor születtek meg pontosan, és vajon bennem maradnak-e valamilyen rejtett vidéken, miután már nem gondolom őket. Csak figyelek.

A gondolatok pedig lassan ritkulnak, különösen kilégzés után, mikor a légzőmozgások is szünetelnek, különösen ekkor váltja fel áramlásukat egyre gyakrabban egyfajta belső csend. Kezdetben ez csak egy apró pont, egy terjedelem nélküli pillanat, mint amikor a kilendített inga pályája szélén mérhetetlenül kicsi időre megáll, hogy aztán visszalendüljön. Türelmes, összeszedett figyelemmel egyre tágitom ezt a pontot, míg végül a gondolatok kavargása teljesen átadja a helyét a belső csendnek. Megszűnt a tér és az idő. Nincs semmi, csak valamilyen tárgyától és érzékiségétől megfosztott hangulat, amiről tudom, hogy egy tegnap látott szép virág színe, amit még akkor igyekeztem jómélyen magamba szívni.

Egyszerre felenged a csend, a szinte légüres térbe mint egy véletlenül beleszalad egy-egy gondolat, aztán már megállíthatatlan frissességgel jönnek minden felől.

És újra érzem a testem is. Szinte visszarobban érzékeim közé a test, lüktetésével, és tompa "itt vagyok a padlóhoz simulva" érzésével; követeli újra rövid időre elragadott mindenhatóságát.

Hallom a szelet, odakint a madarakat, a szomszéd rádióját, és kilométerekről, a Duna túlsópartjáról a felém sodródó kutyaugatást.

Kis nyújtózkodás után felállok, és kilépek az ajtón.

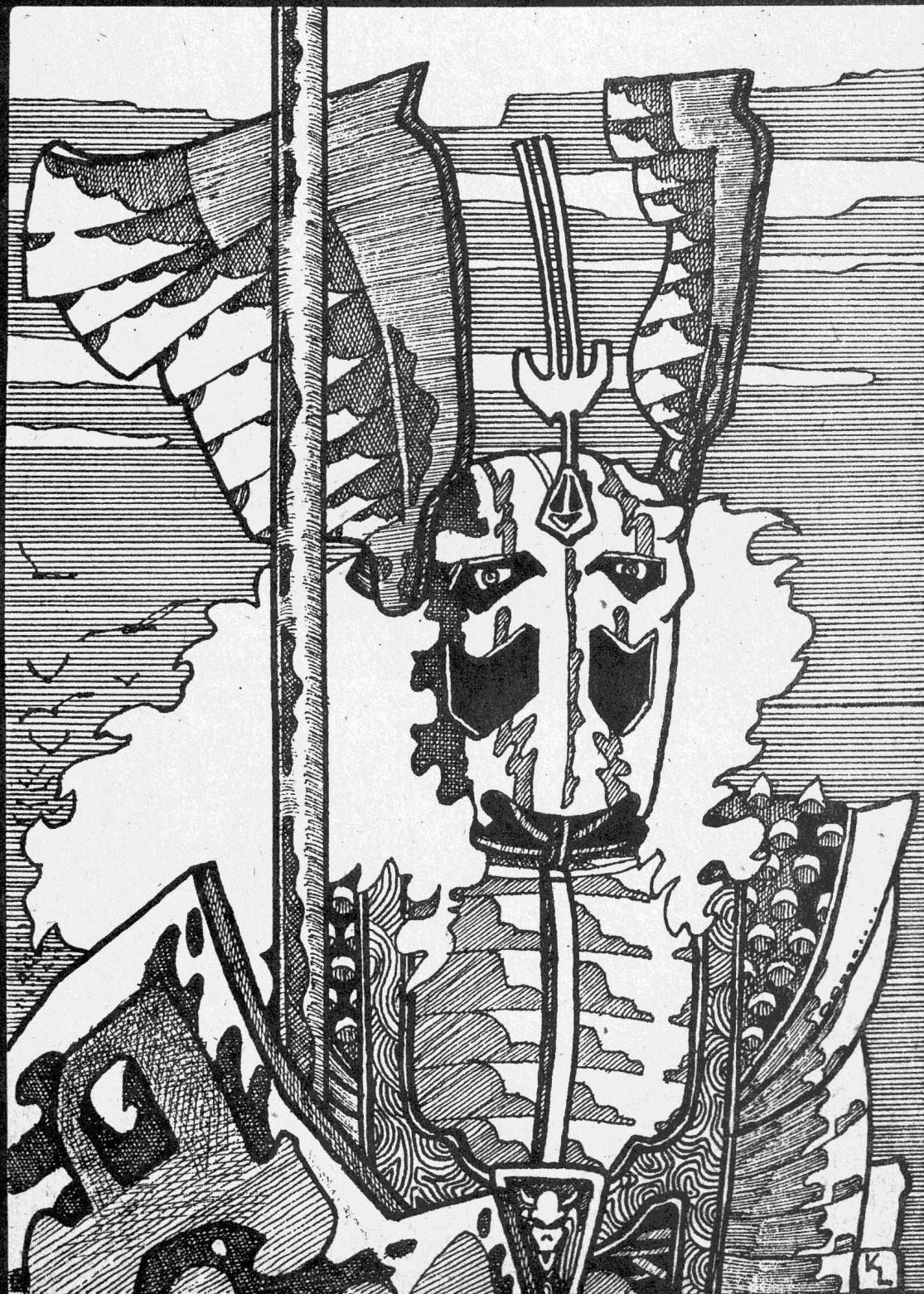
Ott állok, az augusztusi napfény féktelenül hullámzó áradatában, ami forrósággal tölt meg, és fehér, vakító ragyogásával kisépri belőlem az üresség utolsó hangjait is.

A kijáratot sokan megtaláljuk, de nem lépjük át, mert a küszöbön túl leleselkedő ismeretlen világgal való megbirkózáshoz nem elég a hétköznapi kíváncsiság bátorsága. Ám ha minden út lezárul, a testünkben és a lelkünkben is, akkor a kijárat megnyílik, és befogad.

FANTASY

STORIES

Korňa Zsolt: Logoész

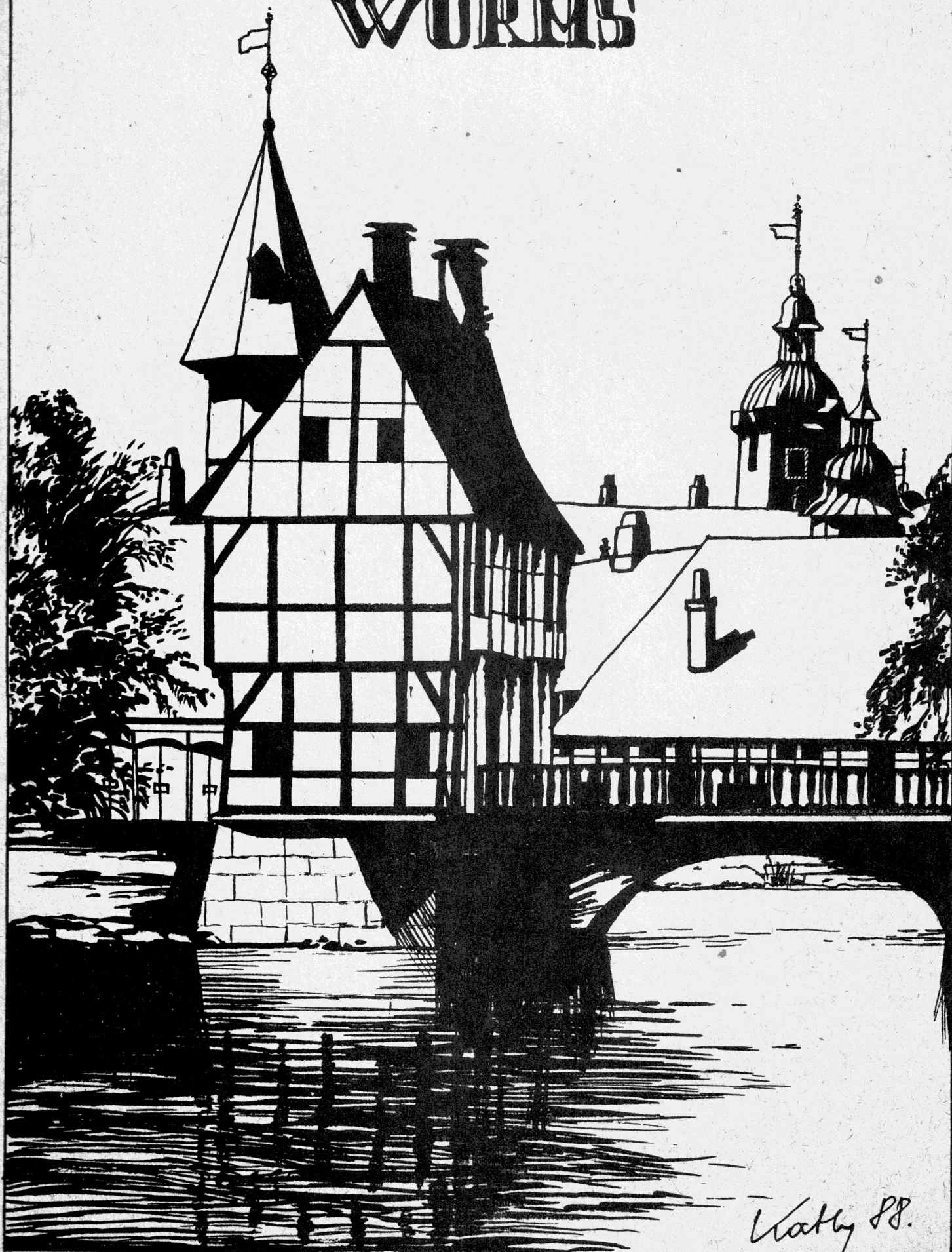
1.

Az Ur 1128. esztendejében történt volt, hogy Worms városában, életének 123. évében eltávozott e világból Moyze bin Michaél rabbi. Ez a rabbi pedig mind életében, mind holta után csodálat tárgya volt és maradt, mert kevés embernek adatott meg nálánál békésebb és boldogabb élet e föld kerekén. Mert Moyze bin Michaél volt Worms minden zsidói közül a leggazdagabb, s vagyonát soha semmiféle káródás nem érte, folyton gyarapodott, amig csak élt. Még amikor a clermonti zsinat után felámadtak volt a keresztesek, s a leiningeni Emicho gróf a város összes zsidóját végigsarcolta, e rabbit akkor sem érte bánatódás avagy javaiban való rövidülés. Ezenfelül pedig Moyze bin Michaélt mindenki tisztelte bölcsességéért a környéken, a Séfer Jezirahról írott tudós munkája több helyütt felolvasásra került a zsinagógákban, s boldog családi élet is adatott neki, bő gyermekáldással.

2.

Akadtak pedig egyes bölcsek, akik úgy vélték, nem csupán a véletlen avagy a szeszélyes sors műve lenne mindez. Ezen bölcsek szerint ugyanis Moyze bin Michaél ruhája legbelsőbb zsebében féltve őrizgetett egy zöldes színű, öklömnyi kődarabot. A kődarab pedig a Mi Urunk, Jézus Krisztus vérével volt átitatva, s egy SZÓ állott rajta belevésve: ANMANTH, ami tudnivaló, hogy héberül ÁLDÁST jelent. Nos, a fentebb említett bölcsek ezen kőnek tulajdonították mindazt a földi jót és boldogságot, ami Moyze bin Michaélnak osztályrészül jutott. Hogy miképpen tett szert rá, az mindörökre rejtve marad a kíváncsi elmék előtt; talán a mennyből hullott elébe, vagy alkimista praktikák révén jutott hozzá. És meglehet, hogy a bölcsek vélekedésének igazsága vagyon, mert mihelyt a rabbi meghalt, s a kővel – amelytől soha életében nem vált meg egy pillanatra sem – együtt eltemették, ivadékaikra bú és nyomorúság szakadt, s nem tellett sok időbe, hogy az irmagjuk is kivesszen.

A.D. 1128
WORMS

3.

Élt azonban az Ur 1521. esztendőjében egy jeles és kiművelt emberfő Worms városában, ki szerfölött otthonos volt a titkos tudományok terén, név szerint magiszter Schönefelder. Nos, ezen tanult magiszternek egy izben fülébe jutott Moyze bin Michaél legendája. Elhatározta, hogy Isten nevében utánajár a dolgoknak. Mivel tehetős ember volt, felfogadott egy maroknyi léhütőt, és felásatta velük az egész régi zsidó temetőt, míg végül hosszas kutatás után rá nem bukkant a rabbi beomlott sírboltjára. Magiszter Schönefelder átvizsgálta a sirt, és talált is a penészes csontok között egy zöldes színű követ, amit rögvest hazavitt magának, hátha őt is adományában részesíti az isteni gondviselés.

4.

Történt azonban, hogy a fent említett léhütők egyike, hogy a magisztertől kapott busás jutalomnak nyakára hágjon, betért a Tarka Kandúrhoz címzett csapszékbe. Isten kifürkészhetetlen akaratából úgy esett, hogy ez a legény néhány kupa bor mellett mindent kifecsegett a kocsmárosnak, egy Joachim Günthers nevezetű alattomos és lelkiismeretlen férfiúnak, kinél elméjében gonosz terv fogamzott meg a mondottak hallatán. Mivel azonban nemcsak alattomos ember volt, de csekély bátorságú is, nem mert egymagában nekivágni a dolognak, hanem társat keresett alávaló gáztette elkövetéséhez. Ezt végül is egy éppen fogadjában időző pénztelen nemesemberben találta meg, akit Ulrich von Steinhardtnak hívtak, és zsoldosként kereste kenyerét.

5.

Igy történt tehát, hogy aznap éjfél tájt ezen két férfiú titkon behatolt a Schönefelder-házba, és hálósobájában lepték meg az alvó magisztert. Mivel azonban az nem volt hajlandó felszólításukra átadni nekik a követ, Ulrich von Steinhardt egyetlen kardszúrással keresztüldöfte őt, majd lázas buzgalommal kutakodni kezdett a szobában. Próbálkozásai Isten kegyelméből szerencsével jártak, mert az egyik ványkosban elrejtve

csakhamar rábukkant a zöldes kődarabra. Ezenközben viszont Joachim Günthers kihúzta a lovag kardját a halott mágiszter testéből, és megfenyegette vele Ulrich von Steinhardtöt, hogy megöli, ha nem adja át neki a követ. Ám a lovagnak erőt adott Isten és önnön elszántsága, mert eltaszította Joachim Güntherst, és lesújtott reá a kezében tartott kővel, hogy abból egy jó darab lehasadt, és bezúzta a kocsmáros halántékát. Ennekutána pedig Ulrich von Steinhardt elmenekült, és senki sem gyanakodott reá, mert az emberek azt hitték, a mágiszter és Günthers kölcsönösen végeztek egymással; és nem találtak semmiféle nyomot, ha eltekintünk egy apró, vörmoskos kődarabtól, amelyre egyetlen csonka SZÓTAG volt felvésve: AN.

6.

Ezek után pedig Ulrich von Steinhardtöt sorozatban érték a sorscsapások: otthona leégett, odaveszett minden vagyona; fia elesett az itáliai hadjáratban; feleségét fizetetlenül maradt landsknecht martalócok hurcolták el. Elkeseredésében hitet váltott, és beállt a lázadó Franz von Sickingen seregébe, ahol elcsapták a fél karját; végül Landstuhlnál a hesseni választófogságába esett, s a várkazamatákba vetették, ahol aztán elevenen falták föl a patkányok. És mindezek azért történtek meg vele, mert csekély tudományú ember volt és iskolázatlan – mert nem volt járatos a héber nyelvben, és nem tudta, hogy a csonkán maradt SZÓTAG, a MANTH a zöldes kővön többé már nem ÁLDÁST, hanem ÁTKOT jelent.

JORGE LUIS BORGES

Probléma

Képzeljük el, hogy Toledóban felfedeznek egy papírt, arab szöveggel, amelyről a paleográfusok megállapítják, hogy Cide Hamete Benengeli kézírása, akitől Cervantes a "Don Quijote" alapötletét merítette. E szövegben azt olvassuk, hogy a hős /aki, mint ismeretes, karddal-lándzsával fölfegyverkezve járta Spanyolországot, és kihívást intézett mindenkihez, akivel csak találkozott/ számtalan tusája után rájön, hogy megölt egy embert. Ezen a ponton a töredéknek vége szakad; a probléma abban áll, hogy ki kell következtetni, miként reagálna Don Quijote.

Amennyire én tudom, három lehetséges válasz létezik. Az első negatív jellegű: semmi különös nem történik, hisz Don Quijote álmovilágában a halál ugyanolyan gyakori jelenség, mint a mágia, és egy ember megölése nem zavarhatja meg azt, aki mesés szörnyekkel és varázslókkal vív meg nap mint nap /vagy legalábbis ezt hiszi/. A második válasz patetikus jellegű.

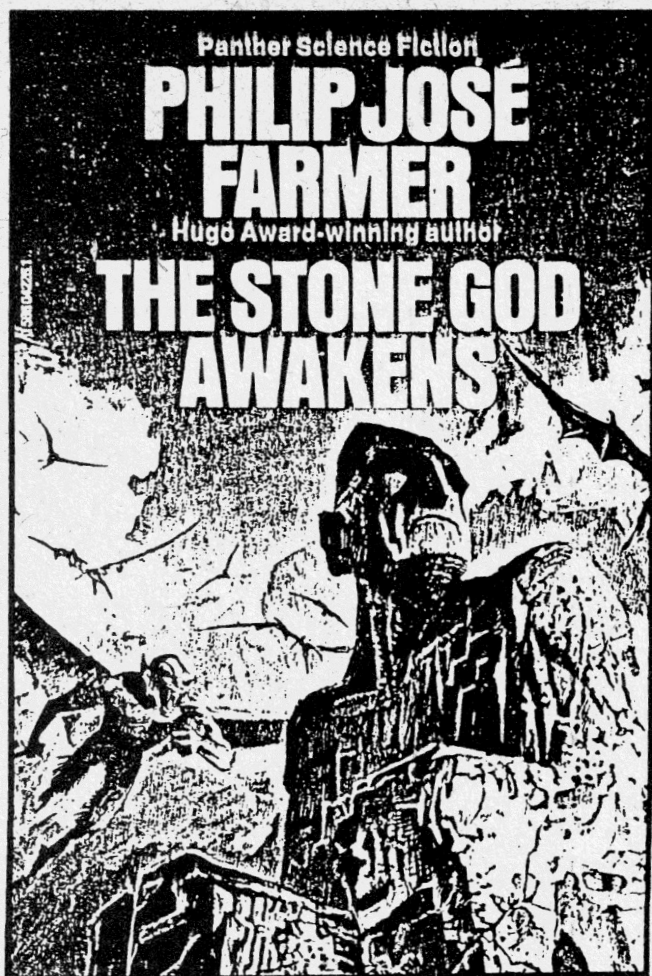
Don Quijote sosem sikerült megfeledeznie róla, hogy ő csupán Alonso Quijánónak, a lovagregék buzgó olvasójának kivetített álmoképe; a halál láttán megérti, hogy egy délibáb miatt elkövette Káin bűnét, s ez kígyógyítja őt dédelgetett rögeszméjéből, talán mindörökre. A harmadik válasz tűnik talán a legvalószínűbbnek. Az ember halála után Don Quijote nem képes bevallani magának, hogy ez a szörny tett a delírium szülötte; az okozat realitásából kiindulva feltételezi az ok páralel realitását, s így Don Quijote sosem fog kilábalni a tébolyból.

Van még egy másik feltételezés is, mely idegen Spanyolhon, sőt egyáltalán a nyugati világ régióitól, s ősbibb, összetettebb és melankolikusabb atmoszférát igényel. Don Quijote - aki többé már nem Don Quijote, hanem a hindusztáni cirkusok egyik királya - ellenfele holtteste előtt állva megsejti, hogy a pusztítás és a teremtés isteni avagy mágikus cselekedetek, melyek messze meghaladják az emberi felfogást. Tudja, hogy a halott éppúgy káprázat, mint a kezét lehúzó véres kard és ő maga és egész eddigi élete és a határtalan istenek és a világegyetem.

Dolgok

Az elbukott kötet, amit a többi rejt
Maga mögött a könyvespolc sötétjén,
S mit hosszú éjjelek és nappalok takarnak
Be lassú, nesztelen porral. Aztán Sidón
Horgonya, melyet Anglia körül a tenger
Szorít a vak, puha és mély iszapba.
A tükör, mely nem mutatja senki képét,
Hiszen a vén ház régen romba dőlt.
A körömrészlek, amit magunk
Után hagyunk a térben és időben.
Megfejtethetlen por: hajdan maga Shakespeare.
Egy viharfelhő változásai.
A tovatűnő, de szimmetrikus rózsza,
Mely véletlenül ölt alakot egy fiú
Kaleidoszkópjának aprócska tükrein.
Az őshajó, az Argus evező. A lábnymok
A homokos parton, miket a lomha hullám
Mintegy álomban, kábán elsöpör.
Turner színei, ha leoltják a villanyt
Az éjmegülte szűk galérián,
És nem hallatszik senki lépte sem.
Az unalmas világtérkép túloldala.
Finom pókháló, piramisnak mélyén.
A vak kő s a kéz, mely tapogat.
Az álom, melyet szürkületkor láttam,
És szertefoszlott a nap közeledtén.
Finsburh nagy eposzának kezdete
És vége, melyből csak pár kósza verssort
Hagytak meg vasban az évszázadok.
A tükörbetű a megsárgult papíron.
Teknősbéka a ciszterna fenekén.
És ami nem lehet. Az egyszarvú másik
Szarva. A Lény, ami Három, de Egy.
A háromszögletű korong. Az érzékelhetetlen
Pillanat, melyben Zénon nyila eléri
A levegőben, mozdulatlan, a jelet.
A Becquer-lapok közt lenyomtatott virág.
Az inga, melyet az Idő helyén hagyott.
A fegyver, amit Odin eltemetett a fába.
A fölívágatlan lapú vén szöveg.
A rohamra vágató lópaták ekhója
Juninál, mely valami makacs mód sosem
Csitult el, része mind a látomásnak.
Sarmiento árnyéka a sikátorokban.
A hang, amit a pásztor hallott a meredélyen.
A forró sivatagban fehérülő csupasz csontváz.
A golyó, amivel Francisco Borgest lelőtték.
A falfestmény túloldala. Mindezen dolgokat
Nem látja senki sem, csak Berkeley Istene.

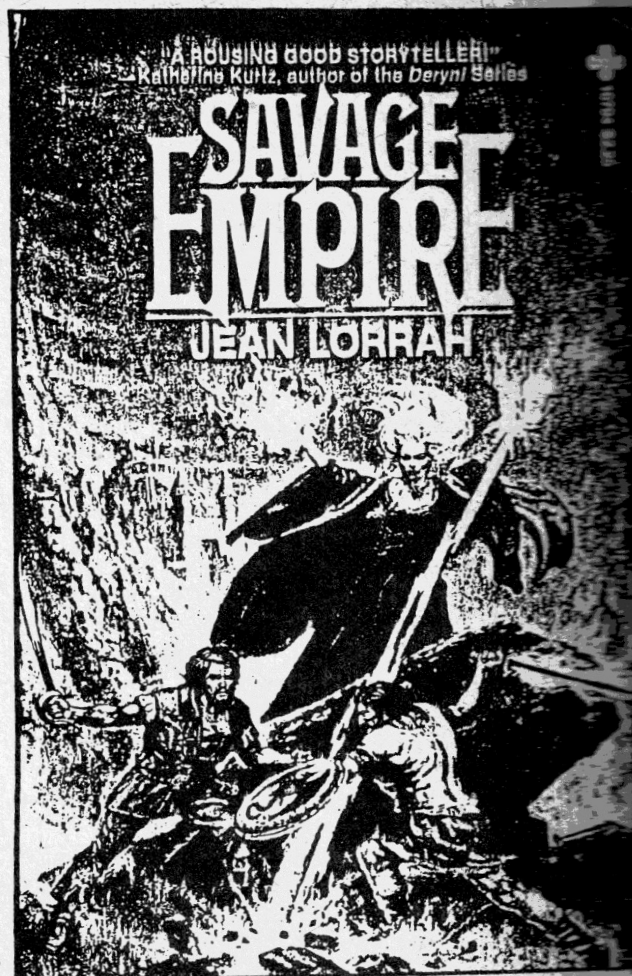

*Philip José Farmer:
A köisten felébred*

"Éneklő Medve" Ulysses indián származású tudós volt, de addig kísérletezett az anyagmolekulákkal, míg egy kísérlete rosszul sült el és - kővé változott. Évmilliókkal később ébred fel, mikor egy villám csap belé.

A világ drasztikusan megváltozott, a nép, aki istenként imádja, már nem hasonlít emberhez, inkább elkorcsosult, kétlábon járó macskához. Ezek a lények gyűlölik a Fát, Wurutanát, aminek ágai az égbe nyúlnak, gyökerei pedig a pokolt markolásszák. Az istennek tekintett Ulyssesről azt várják, hogy győzze le a Fát, s annak félelmetes lakóit. Ulysses élükre áll, közben magához hasonló emberek után kutat...

A regény az első mondatától az utolsóig lélegzetelállító kaland, amelyet csak Farmer képes írni. Utánozhatatlan írástechnikájának lendülete már az első mondatnál elragadja az olvasót, és sodorja oldalról-ololdalra, kalandról-kalandra. Rendkívüli olvasmány!

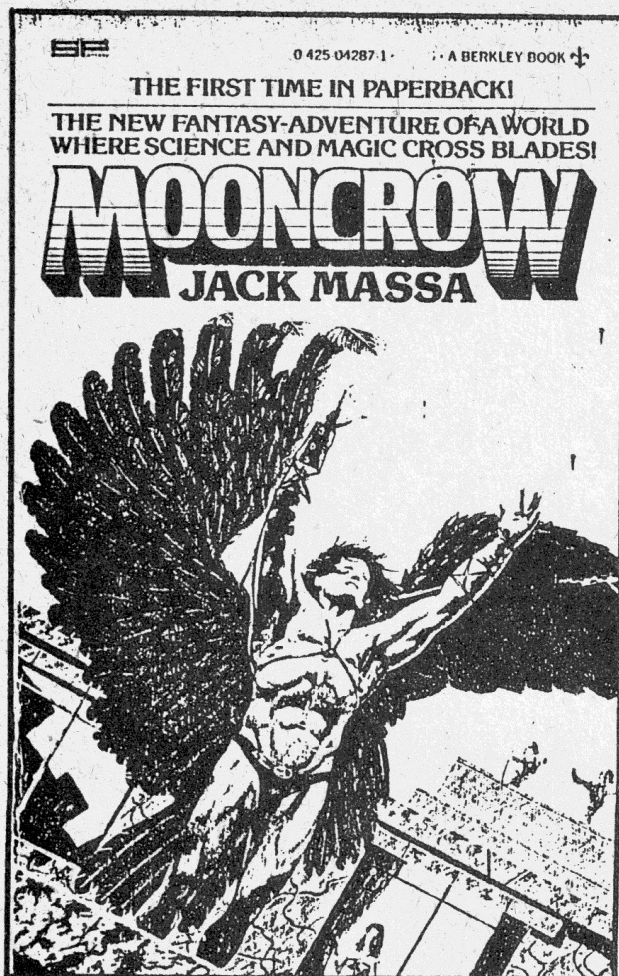
*Jean Lorrah:
Vad Birodalom*

Az Aventine Birodalom a civilizáció bölcsője, vérszomjas vadak támadásait szenved, akiket egy renegát telepata vezet. Leonardo, a telepata kiképző mestere magát hibáztatja és esküt tesz, hogy felkutatja korábbi tanítványát, a Vad Birodalom bármely különös vidékén rejtőzik is.

Az ottani emberekben más képesség fejlődött ki: képesek műtétet végre hajtani vágóeszközök, tárgyakat mozgatni érintés nélkül. Ezeket a képességeket Leonardo mágiaként tekinti, míg a vadak gyűlölik a telepatakat, akik belelátnak legféltettebb gondolataikba.

Leonardo elindul, és Aradia, a Fehér Farkas fogságába esik. A szépséges boszorkány-királynő különös tervet dőlget vele kapcsolatban, s Leonardo félelmetesebb csatára kényszerül, mint képzelte.

Jean Lorrah fantasy regénye bővelkedik meglepő jelenetekben és elragadó bájjal vezet be az olvasót sokszínű világába.

Jack Massa: Holdmadár

Évezredekkel az atomháború után a régi világ technológiája feledésbe merült. Csak a moldornok kegyetlen és hódításra éhes népe ismeri az ősi tudomány egyes elemeit, s segítségükkel uralma alá hajtja a fél világot. Ám a messzi Északon, Ombernorr erdőségeiben élő Adeptusok felfigyelnek a fenyegető veszélyre. Ptollođen bevehetetlen erődjében nekilátnak, hogy kiképezzenek egy egyszemélyes hadsereget. Az Adeptusok kiszemelnék maguk közül egyet, hogy a moldornok ellen vonuljon: Térönt, a Holdmadarat. Varázsló és vajákos, harcos és hadvezér, filozófus és tudós - a Holdmadár valóban nem lebecsülendő ellenfél. De mit tehet egymagában a moldornok világot rengető hatalma ellen?

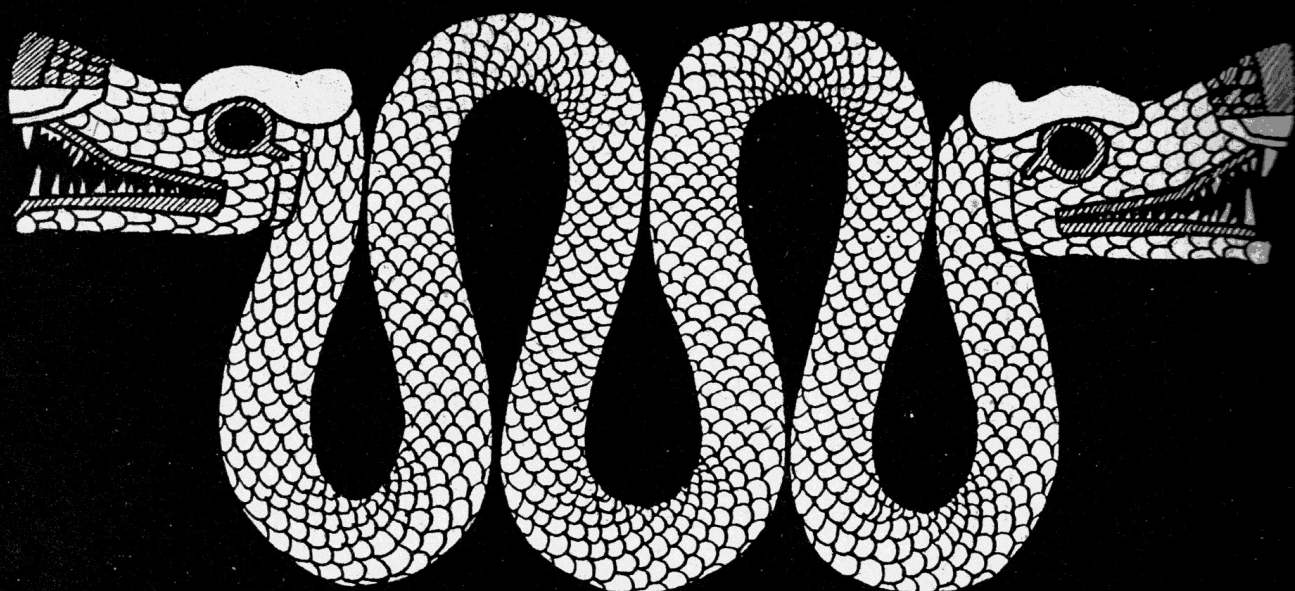
Jack Massa a hetvenes években írta ezt a regényét, mikor kreatív irodalmat tanult a massachusettsi egyetemen. A "Holdmadár" szemléletmódja historizáló, stílusa gördülékeny és élvezetes; a pergő cselekményű mű jóformán letehetetlen.

Tanith Lee: A Káprázat Ura

Az ősidőkben a Föld korong alakú volt, a drágakövek maguktól fénylettek a sötétben, az állatok olykor emberi hangon szólaltak meg, s rikácsoló kis zöld teremtmények éltek a nyirkos üregekben. Ez a kor a Sötétség Urainak kora, akik szeszélyes, és kegyetlen tréfákat űznek a hangyaként nyüzsgő embertömegekkel. Közülük is a Kétarcú Chuz, az örület és a káprázat ura a legiszonyúbb. Dühöngésében addig merészkedik, hogy kiveti hálóját egy halandó paphőre, aki a Sötétség egy másik Urának, a Szép Asrharnnak a kedvese. A Szép Asrharn azonban a vazdru-démonok vezére, és nem hagyja magára szeretőjét, aki már magzatot hord a szíve alatt. A világ megremeg, s a Nap elrejtí arcát - mert az idők kezdete óta nem fordult még elő, hogy a Sötétség két Ura háborúba vonuljon egymás ellen...

A hazánkban nem túl ismert, de nemzetközi hírnévnek örvendő brit szerzőnő sajátosan lírai, színekben bővelkedő stílusban ír. Ez a műve a Sötétség Urainak történetét elbeszélő sorozatának harmadik kötete, de önállóan is élvezhető.

HOWARD PHILIPS
LOVECRAFT

A VÉGZET, MELY ELŐRÉD SARNATH-OT

Mnar földjén van egy nagy, csöndes tó, melyet nem táplál semmilyen folyó, és ő sem táplál folyókat. Tízezer éve Sarnath hatalmas városa állt a partján, ami immáron nem létezik.

Úgy mondják, hogy a rég elfeledett években, mikor a világ még ifjú volt, s 'mielőtt a Sarnath-lakók Mnar földjére jöttek volna,' egy másik város állt ennél a tónál: Ib szürke kővárosa, mely éppoly vén volt, mint a tó, s a lények látványát, melyek benépesítették, nehezen viselte el az emberi szem. Ezek a teremtmények rendkívül különösek és csúfak voltak, mint a bevégezetlen és csenevész világok legtöbb élőlénye. A kadatheroni agyaghengereken az áll írva, hogy Ib lakói éppoly zöldek voltak, mint a tó és a fölöttékelő ködök; hogy kimeredő szemük, fittyedt, húsos ajkuk meg furcsa fülük volt, és némák voltak. Azt is írják, hogy ők, a nagy, csöndes tó és Ib szürke kővárosa gőzfelhőben szálltak alá egy éjszaka a holdból. Akár igaz ez, akár nem, biztos, hogy egy tengerzöld bálvány imádtak, mely Bokrug, a nagy vizigyík alakját viselte. Ez előtt táncoltak förtelmes módokon, ha a derengő hold púposodott az égen. És az ilarneki tekercseken írva áll, hogy egy nap felfedezték a tüzet, és attól fogva számos

szertartásos alkalommal szítták föl a lángokat. Ám nem sok maradt írva ezekről a teremtményekről, mert ősrégi időkben éltek, s az ember még fiatal, és nem sokat tud az őskor lényeiről.

Sok-sok év telt el, és emberek jöttek Mnarba: sötét bőrű pásztornép, gyapjas nyájakkal. Ők építették a kanyargós Ai mentén Ithraa, Ilarne és Kadatheron városait. Egyes törzsek, melyek bátrabbak voltak a többiekénél, egész a tópartig nyomultak előre, és ők emelték Sarnathot egy olyan helyen, ahol a föld értékes érceket rejtett.

Ib szürke városától nem messze fektették le a vándor törzsek Sarnath alapjait, és nagyon elámulnak Ib teremtményein. Ámde ámulatuk gyűlölettel volt vegyes, mivel nem tartották helyénvalónak, hogy ilyen külsejű teremtmények járják az emberiség hajnalkorát. A különös szobrok sem tetszettek nekik Ib szürke monolitjain, mert elképesztően régiek voltak. Hogy ezek és maguk Ib teremtményei miért maradtak meg ilyen sokáig a világ képén, egész az emberek eljövételéig, senki sem tudná megmondani; talán azért, mert Mnar földje nagyon csöndes, és messze-messze van minden más földtől, legyen az az álom vagy az ébrenlét birodalmában.

Minél több sarnathi látta Ib teremtményeit, annál nagyobb lett a gyűlöletük, s akkor sem hagyott alább, mikor rájöttek, hog ézek a teremtmények gyengék, és úgy fogadják a köveket meg a nyilakat, akár a kocsonya. Így hát egy nap az ifjú harcosok, parittyások, dárdások és íjások Ib ellen vonultak, levágták a város összes lakóját, s különös testüket hosszú lándzsákkal a tóba lökték, mert nem akartak hozzájuk érni. És mivel nem tetsettek nekik a szürke monolitok a szobrokkal, ezeket is a tóba döntötték. És mivel ez nagyon megerőltető volt, felmerült bennük a kérdés, vajon milyen messziről szállíthatták ide ezeket a köveket, mert hisz nem voltak ilyenek sem Mnarban, sem a határos földeken.

Így aztán semmit sem kíméltek meg Ib ősrég városából, a tengerzöld kőbálványt kivéve, mely Bokrug, a nagy vizigyík alakját viselte. Ezt az ifjú harcosok magukkal vitték a régi istenek és Ib teremtményei fölött aratott diadaluk jeléül, mint a Mnar fölötti uralom szimbólumát. Ám aznap éjjel, mikor felállították a templomukban, valami borzasztónak kellett történnie, mert az emberek titokzatos fényeket láttak a tavon, s reggelre kelvén felfedezték, hogy a bálvány eltűnt, Taran-Ish főpap pedig holtan fekszik a szentélyben, mintha kimondhatatlan félelmek közepette halt volna szörnyet. És halála előtt Taran-Ish egyetlen, remegő vonásokkal a VÉGZET jelét karcolta a krizolitoltárra.

Taran-Ish után számtalan főpap váltotta egymást Sarnathban, ám a tengerzöld kőbálványt soha nem találták meg. Teltek-múltak az évszázadok, Sarnath virágzott és terjeszkedett, úgyhogy már csak néhány pap és vénasszony emlékezett rá, mit karcolt Taran-Ish a krizolitoltárra. Sarnath és Ilarnek között karavánút húzódott, s a föld drága érceit más ércekre, finom szövetekre, ékszerekre, könyvekre, kézművesszerszámokra meg mindenféle luxuscikkre cserélték, ami csak a kanyargós Ai partján és azon túl élő emberek előtt ismeretes volt. Így lett Sarnath egyre szebb, gazdagabb és hatalmasabb, míg végül seregeket nem küldött a szomszéd városok hódoltatására. És Sarnath trónján nemsokára egész Mnar földjének és számos határos országnak a királyai ültek.

A Gyönyörű Sarnath a világ csodája és az egész emberiség büszkesége volt. Falait a pusztaságon fejtett fényezett márványból emelték. Háromszáz öl magasak és hatvanöt öl szélesek voltak, úgyhogy két teljesen felszerelt harci szekér békén elhaladhatott rajtuk egymás mellett. Teljes ötszáz sztadionnyira nyúltak, és csak a tó felőli oldalt hagyták szabadon, ahol zöldeskék kőgát

állta útját a hullámoknak, melyek minden évben egyszer - furcsamód épp Ib pusztulásának ünnepén - magasra tornyosulva ostromolták. Ötven utca volt Sarnathban, amely a tótól a karavánkapukig futott, és ötven másik, amely keresztezte ezeket. Mind onyxszal voltak kikövezve, kivéve amiken lovak, tevék és elefántok jártak; ezeket gránitborítás fedte. Sarnath kapui éppoly számosak voltak, mint a kivezető utak, mindegyik bonzból volt kiöntve, s oroszlán- és elefántszobrok strázsálták, melyeknek csillogó kövét a ma embere már nem ismeri. Sarnath házait fényezett téglából és kalcedonból emelték, s mindegyikhez fallal körülvett kert és kristályvizű tó tartozott. Különleges művészi tudással építették meg őket, s egyetlen más városban sem voltak hozzájuk hasonlók. Thraa, Ilarnek és Kadatheron utazói döbbeneten csodálták a fölébük magasodó csillogó kupolákat.

Még lenyűgözőbbek voltak azonban a paloták, a templomok és a kertek, amiket hjdán Zokkar király építtetett. Palota számtalan volt, s még a legcsekélyebbek is nagyszerűbbek voltak, mint Thraaban, Ilarnekben és Kadatheronban a legtekintélyesebbek. Olyan magasak voltak, hogy az ember néha elszédült bennük, akár a nyílt égbolt alatt; de dother-olajba mártott fáklyák világították meg falaikon a királyokat és hadseregeket ábrázoló freskók végtelen sorát, melyek oly pompázatosak voltak, hogy lenyűgözték és fellelkesítették a szemlélőt. Megszámlálhatatlanok voltak a paloták oszlopai is; árnyas márványukba felülmúlhatatlan szépségű mintákat faragtak. Legtöbbjük padlóját akvamarinból, lapolazuliból, sardonyxból, karbunkulusból és más drágakövekből kirakott mozaikok díszítették, melyek úgy voltak elrendezve, hogy az ember azt hihette, a legritkább virágok között lépked. Voltak még szökőkutak is, melyek illatosított vizet szórtak merész művészi szellemmel elrendezett, véletlenszerűnek tűnő sugarakban. Ám mindenek felett tündöklött Mnar és a határos földek királyi palotája. A trón egy kuporgó aranyoroszlánpáron pihent, sok-sok lépcsőfokkal a csillogó padló fölött. Elefántcsontból volt kifaragva, jöllehet senki élő ember nem tudta, honnan származhatott egy ekkora elefántagyar. Galéria és amfiteátrum is számos akadt ebben a palotában, hol emberek, oroszlánok és elefántok harcoltak egymással a király szórakoztatására. Az amfiteátrumokat olykor hatalmas vízvezetékek árasztották el a tó vizével, ilyenkor izgalmas tengeri csatákat játszottak le bennük, meg véres küzdelmeket úszó férfiak és gyilkos viziszörnyek között.

Égretörő és lélegzetelállító volt Sarnath tizenkét toronytemploma, amiket mindenütt másutt ismeretlen, tarka, világos kőből

emeltek. A legmagasabbik teljes ezer ölnyire magasodott, s benne a főpapok olyan fényűzés közepette éltek, akárcsak a király. A földszinti csarnokok éppoly óriásiak és pompázatosak voltak, mint a palotákban, s ők fogadták be a hívők tömegeit, mikor azok hódolattal adóztak Sarnath főistenségeinek, Zo-Kalarnak, Tamashnak és Lobonnak, kiknek tömjénfüstös szentélyei uralkodói tróntermekre emlékeztettek. Zo-Kalar, Tamash és Lobon képmásai nem hasonlítottak a többi istenéhez. Annyira élethűek voltak, hogy az ember megesküdött volna rá, a méltóságteljes, szakállas istenek személyesen ülnek elefántcsont trónusukon. A cirkon lépcsőfokok végtelen sorával feljebb pedig ott volt a toronyszoba, ahonnan a főpapok nappal a várost, a síkságot és a tavat, éjjel pedig a síri holdat, a hunyorgó csillagokat s a vizen tükröződő visszfényüket kísérték figyelemmel. Itt végezték Bokrugnak, a vizigyíknak ősrégi, szigorúan titkos megszegyenítő szertartását, s itt állt a krizolitoltár is, melyre Iaran-Ish a VÉGZET jelét karcolta.

Éppily csodálatosak voltak a kertek, amiket Zokkar király építtetett. Hatalmas területet foglaltak el Sarnath közepén, s magas falak vették körül őket. Óriási üvegkupola borult fölējök, amin keresztül tiszta időben besütöttek a nap, a hold és a csillagok. Felhős időben a nap, a hold és a csillagok sugárzó hasonmását vonták föl a kupola alá. A kerteket nyáron fűjtatók hűtötték friss, illatos szellőkkel, télen pedig rejtett tüzek melegítették őket, úgyhogy a lombok közt mindig tavasz volt. Kis patakok csörgedeztek csillogó kavicsokon; zöld pázsitokat meg árnyas ligeteket szeltek át, s hidak sora ívelte át őket. Folyásukat számtalan kis vízesés tarkította, s végül lilimos tavacskákba futottak össze. A patakok és tavak fölött fehér sirályok suhantak, s a ritka madarak éneke összecsengett a vizek duruzsolásával. Zöld partok emelkedtek gondosan elrendezett teraszokban, itt-ott szőlőlugasok, édesen illatozó virágágyak és márvány- meg porfirpadok díszítették őket. És nagy számban akadtak kis szentélyek és templomok, ahol az ember megpihenhetett vagy imádkozhatott az alacsonyabb rangú istenekhez.

Sarnath minden évben megülte Ib pusztulásának ünnepét, és ilyenkor volt bor, zene, tánc és mulatság minden mennyiségben. Tisztelettel adóztak azok emlékének, akik az őskor szörnyű lényeit eltörölték a föld színéről, Ib lakosait pedig táncosok és fuvalások gúnyolták ki régi isteneikkel egyetemben, akik Zokkar kertjeinek nözsáit viselték homlokukon. Aztán a király kitekintett a tóra, és elátkozta az odalenn

nyugvó holtak csontjait.

A főpapoknak kezdetben nem tetszettek az ünnepek, mert a tengerzöld kőbálvány eltűnésének különös története éppoly öröklődött közöttük, mint Iaran-Ish legendája meg az általa hátrahagyott figyelmeztetés. A papok azt mondták, magas tornyukból időnként fényeket látnak a tó vize alatt. Mikor azonban sok év eltelt mindenféle vesz nélkül, ők is nevettek és gyalázkodtak és részt vettek a kicsapongó orgiákon. Hisz magas tornyukban számtalanszor elvégezték már ők maguk is Bokrugnak, a vizigyíknak ősrégi, szigorúan titkos megszegyenítő szertartását! Egyszerű élet és jóllét és áldás köszöntött Sarnathra, a világ csodájára.

Hatalmas és minden képzeletet túlszárnyaló volt Ib pusztulásának ezredéves ünnepe. Egész teljes évtizedig készültek rá egész Mnarban, s mikor végre a küszöbön állt, özönlött Sarnathba az emberek lovon, tevére és elefánton. Thraából jöttek, Ilarnekből és Kadatheronból, egész Mnarból és az összes

határos földről. Hercegek és utazók verték föl pavilonjaikat és sátraikat a nagy napra virradó éjszakán a márványfalak előtt. A palota ünnepi termében Nargis-Hei király a Pnoth városának pincéiből zsákmányolt századéves óboroktól részegen dőlt hátra trónusán, vigadozó nemesek és igyekvő rabszolgák körében. Sok-sok különleges ínycsfalatot tálaltak föl ezen az ünnepélyen; pávasültet Implan messzi hegyeiből, tevesarkat a bnáz sivatagból, illatos diókat és fűszerszámokat a sydathriáni ligetekből, és igazgyöngyöket a hullámok nyaldosta Mtalból, amiket thraai ecetben oldottak fel. Előszámlálni sem lehetett a rengetegféle szóst, amit Mnar legjobb szakácsai készítettek, s igazítottak hozzá minden egyes lakomavendég szája ízéhez. Minden éték közül a legkimagaslóbbak azonban a tengeri halak voltak - kivétel nélkül hatalmas méretűek -, amiket rubin- és gyémántberakásos aranytálakon raktak a lakomaasztalra.

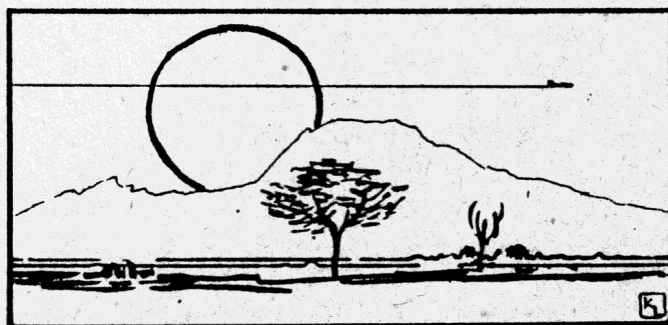
Mialatt a király és nemesei a palotában vigadoztak, s a koronázó fogást csodálták, mely aranytálakon várta őket, mások máshol ünnepeltek. A nagy templom tornyában mulatoztak a papok, s a falak tövében álló pavilonokban tivornyáztak a határos földek hercegei. Gnai-Kah főpap látta meg elsőnek az árnyakat, melyek a púpos holdból ereszkedtek le a tóra, aztán pedig a tóból kélő elátkozott zöld ködöt, mely eltakarta a holdat, s sötét lobogásba burkolta Sarnath végzetére váró városának tornyait és kupoláit. Aztán azok, akik a tornyokban és a falak előtt tartózkodtak, különös fényeket pillantottak meg a vizen, s észrevették, hogy Akurion szürke kősziklája, mely a parttól nem messze magasodott ki a tóból, szinte teljesen elsüllyedt. Ekkor - előbb csak lassan, aztán egyre gyorsabban - az emberek körében elharapózott a félelem, s az Ilarnekből meg a messzi Rokolból való hercegek felszedték sátraikat és pavilonjaikat, és elmenekültek, bár jószérivel azt se tudták, miért.

Aztán, röviddel éjjél előtt, kitárultak Sarnath kapui, s rettegő emberáradatot okádtak magukból, mely elsötétítette a síkságot, úgy, hogy az összes látogatóba jött herceg és utazó rémülten menekült előle. Mert a város lakói arcára ez elviselhetetlen iszonyat szülte téboly nyoma rá bélyegét, s olyan szörnyű hangokat adtak ki, hogy senki sem állt meg, aki hallotta őket, hogy megbizonyosodjon örültségük felől. A rettegéstől elvakult emberek felordítottak a király láttán az ünnepi teremben, mikor az ablaktáblák mögött immár nem Nargis-Heinek, nemeseknek és rabszolgáinak az alakját pillantották meg,

hanem egy hordányi leírhatatlan, zöld bőrű, néma lényt, kimeredő szemekkel, fittyedt, húsos ajakkal és különös fülekkel; a szörnyetegek valami undorító táncot jártak, s mancsukban rubin- és gyémántberakásos aranytálakat tartottak, melyekben titokzatos tűz lobogott. Miközben a hercegek és utazók lovon, tevéen és elefánton menekültek Sarnath városából, melynek sorsa bevégeztetett, még egy pillantást vetettek a ködben vajúdó tóra, s látták, hogy Akurion szürke kősziklája elmerült. Mnar egész földjén és a határos országokban is elterjedt Sarnath pusztulásának híre, s attól fogva a karavánok nem látogatták az elátkozott várost értékes ércekért. Sok időbe telt, míg ismét utazók merészkedtek oda, és akkor is bátor, kalandvágyó, szőke, kék szemű ifjak voltak azok, akik semmilyen rokonságban nem álltak Mnar népével. Ők valóban elmentek a tóhoz, hogy megnézzék maguknak Sarnathot. A nagy, csöndes tavat és Akurion szürke kőszikláját, mely a parttól nem messze magasodott ki belőle, megtalálták ugyan, ám a világ csodája, az egész emberiség büszkesége nem volt többé. Ahol hajdan háromszáz öl magas falak és még magasabb tornyok emelkedtek, most mocsaras part nyúlt el a messzeségbe, s ahol hajdan ötvenmillió ember élt, már csak a csúf vizigyíkok csúsztak-másztak a sárban. Még a nemesfémhányák sem maradtak meg. A VÉGZET elérte Sarnathot.

Ám a szittyóban félig elsüllyedve egy különös, zöld bálványt pillantottak meg; egy hihetetlenül régi szobrot, mely Bokrug, a nagy vizigyík alakját viselte. Ezt a bálványt, amit egy szentélyben őriznek az ilarneki főtemplomban, tisztelik azóta egész Mnarban a púpos hold alatt.

fordította: Kornya Zsolt

Clark Ashton Smith

Megnyilatkozás

Rendkívül nehéz lenne megragadni az érzés pontos természetét, ami engem Tomeronhoz fűzött, abban azonban bizonyos vagyok, hogy ez az érzés soha, semmikor nem volt rokon azzal a másikkal, amit közönségesen barátságnak nevezünk. Szokatlan esztétikai és intellektuális elemekből tevődött össze, s valami titokzatos módon kapcsolatban volt gondolataimban azzal a lenyűgöző érdeklődéssel, amit gyermekkorom óta tanúsítottam minden olyan dolog iránt, mely időben és térben távol esett, vagy az ó idők örök homálya fedte. Tomeron valahogy sosem tűnt a jelenbe tartozónak; könnyű volt azonban elképzelni őt egy letűnt kor lakójaként. Semmi

nem volt a környezetében, ami a mi korunk jellemző vonásait viselte volna; sőt, odáig ment, hogy még öltözködésében is a századévekkel korábbi szokásokat követte. Arcbőre rendkívül sápadt és dögletes volt, háta pedig erősen hajlott, oly sokat görnyedt az ódon könyvek s nemkevésbé ódon térképek fölött. Mindig az olyan emberek lassú, elmélázó lépteivel járt, akik messzi emlékek és ábrándok között töltik életüket; és gyakran beszélt olyan személyekről, eseményekről és eszmékről, melyek rég feledésbe merültek. A jelen dolgainak túlnyomórésztére láthatólag ügyet sem vetett, s én éreztem, hogy Ptolemidés hatalmas városa,

ahol éltünk, tarka lármájával és nyüzsgésével alig jelent többet neki színes gőzök labirintusánál. Hasonló bizonytalanságot tapasztaltam mások Tomeronhoz való viszonyában is; és jöllehet mindig kérdezősködés nélkül elfogadták annak a máskülönben kihalt nemesi családnak a sarjaként, amelyből állította, hogy származik, születéséről és szülei személyéről úgy tűnt, senki nem tud semmit. Két süketnéma szolgálval - akik nagyon öregek voltak, és hozzá hasonlóan régiesen öltözködtek - élt őseinek félig rombadólt palotájában, ahol, mint hírlett, egyetlen családtag sem lakott már nemzedékek óta. Itt folytatta titokzatos, okkult tanulmányait, melyek olyannyira illettek hozzá; és itt szoktam én felkeresni őt bizonyos időközönként.

Nem tudok már visszaemlékezni a pontos dátumra és körülményekre, mikor és hogyan ismerkedtem össze Tomeronnal. Noha egészséges családból származom, mely híres szilárd állóképességéről, egész valómat mélységesen megrázta az esemény, mellyel ez az ismeretség véget ért. Memóriám már nem olyan, mint volt, s vannak bizonyos hézagok, melyekért olvasóim kénytelenek lesznek megbocsátani. Csoda, hogy emlékezőtehetségem egyáltalán megmaradt, olyan iszonyú terhet kell viselnie; mert én nemcsak metaforikus értelemben vagyok arra kárhoztatva, hogy örökké és mindenhová magammal hurcoljam a régóta bomló halott dolgok gyűlöletes rémképeit.

Tisztán emlékszem azonban a tanulmányokra, amiknek Tomeron szentelte magát, a Hyperboreából, Muból és Atlantiszról való démoni, elveszett könyvekre, melyekkel polcai a mennyezetig rakva voltak, s a különös térképekre, melyek nem úgy ábrázolták a föld felszínét, amilyen az ma, s melyeket az örök gyertyafénynél igyekezett kihüvelyezni. Nem beszélek ezekről a tanulmányokról, mert túl fantasztikusak és hátborzongatóak, hogysem el lehetne hinni őket; az pedig, amiről be akarok számolni, elég hihetetlen önmagában is. Beszélek viszont bizonyos furcsa gondolatokról, melyekkel Tomeron sokat foglalkozott, s gyakran értekezett róluk előttem azon a mély, monoton torokhangon, amely árnyalataiban és hanglejtésében sötét barlangok tompa ekhóit idézte. Úgy tartotta, hogy élet és halál nem különül el olyan élesen egymástól, mint azt közönségesen hiszik; hogy a két állapot gyakran, bár nehezen észlelhetően egymásba mosódik, és léteznek félárnyékos fázisok, hogy a holtak nem mindig halottak és az élők nem mindig elevenek, e kifejezések általánosan vett értelmezése szerint. Ám ezekről a gondolatokról mindig

csak ködösen és nagy általánosságban beszélt; én pedig sosem tudtam rávenni, hogy pontosítsa jelentésüket, vagy szolgáljon valami konkrét példával, mely érthetőbbé teszi őket egy hozzám hasonló szerény intellektus számára, aki nem szokott hozzá, hogy az elvont absztrakciók pókhálójában mozogjon. Szavai mögött sötét, amorf alakzatok légiói derengtek, vagy tűntek derengeni, melyeknek sosem tudtam formát adni, vagy lefesteni őket magamnak, egészen a dolgok végkifejletéig, mikor leereszkedtünk Ptolemaiosz katakombáiba.

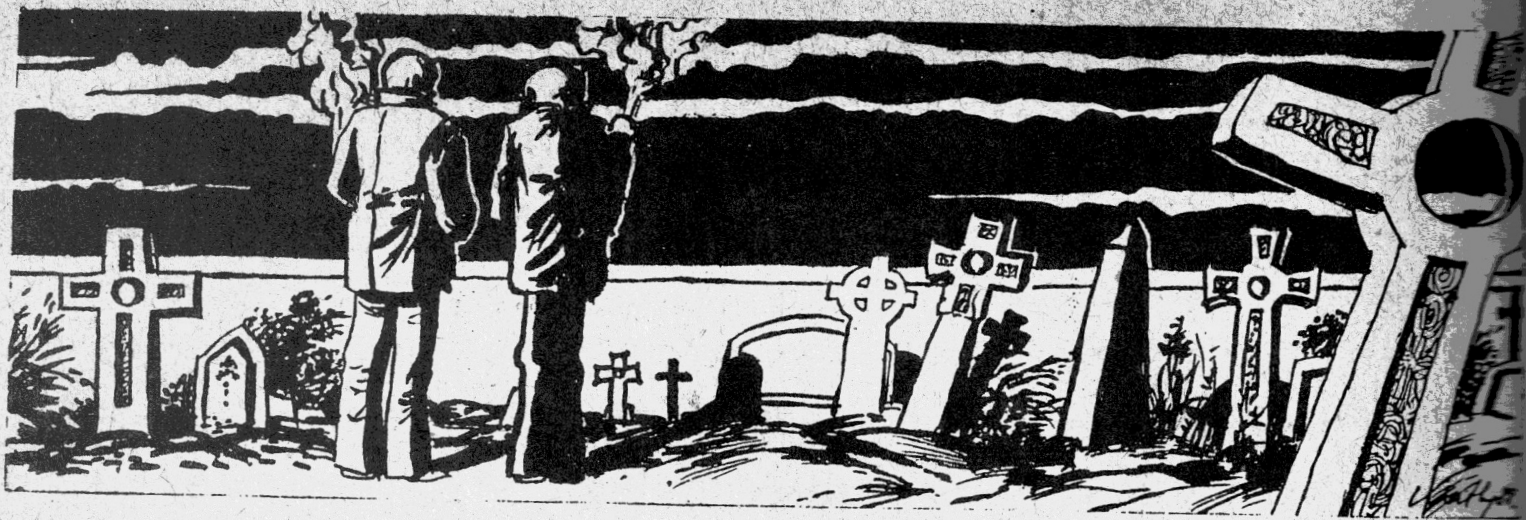
Mondottam már, hogy Tomeron iránti érzelmeim távol állottak tőle, hogy barátságnak legyenek nevezhetők. Ám az első pillanattól kezdve tudatában voltam, hogy Tomeron furamód vonzódik hozzám, bár nem értettem e vonzalom természetét, s még szimpatizálni is alig tudtam vele. Jöllehet Tomeron mindig és mindenkor lenyűgözött, voltak alkalmak, mikor érdeklődésemhez kimondottan egyfajta undor társult. Sápkiórossága olykor TÚL dögletes volt, túlságosan emlékeztetett a vaksötétben tenyésző gombákra, vagy a lepramarta csontokra a holdfényben; és hajlott vállának látványa azt az érzést sugallta, hogy túl sok esztendő terhe nyomja - több, mint egy közönséges emberélet. Megjelenése mindig is egyfajta bámulattal töltött el, s e bámulatba időnként meghatározhatatlan félelem vegyült.

Nem emlékszem, milyen soká tartott ismeretségünk, de arra igen, hogy a vége felé egyre sűrűbben beszélt azokról a bizarr gondolatokról, amikre már utaltam. Minden alkalommal éreztem, hogy valami nyomasztja, mert gyakran nézett rám szomorú csillogással mélyen ülő szemében; és időnként, különösképp feszülten, arról beszélt, milyen nagy bocsban tart engem.

Egy este aztán így szólt:

- Theolus, közeleg az idő, amikor meg kell tudnod az igazat - meg kell ismerned engem olyannak, amilyen vagyok, nem pedig olyannak, amilyennek látszanom engedtetett. Mindennek számára van határá, s minden kérlelhetetlen törvényeknek van alávetve. Kívánom, bárcsak másként lenne, de sem én, sem senki más, legyen az holt vagy eleven, nem tolhatja ki kedve szerint a lét semmilyen fázisának a határait, mint ahogy a törvényeken sem változtathat, melyek ezeket a határokat megszabják.

Talán jó volt, hogy nem értettem őt, s hogy képtelen voltam különösebb jelentőséget tulajdonítani szavainak és sajátosan feszült viselkedésének, ahogy elsuttogta őket. Mert így néhány napig még nem nyomta vállam a szörnyű tudat, melytől immár sosem szabadulhatok.

Aztán egy reggel Tomeron így beszélt:

- Kénytelen vagyok egy furcsa szívességet kérni tőled; remélem tekinted hosszú barátságunkat és megteszed nekem. Arra kérnélek, szegődj mellém ma éjjel családom sírboltjáig, mely lenn van Ptolemidés katakombáiban.

Noha kívánsága meglepett és nem örvendtem neki túlságosan, mindazonáltal képtelen voltam rá, hogy visszautasítsam. El nem tudtam képzelni, mi a szándéka a tervezett úttal; de, mint szokásom volt, nem tettem föl kérdéseket Tomeronnak, csupán csak közöltem vele, hogy elkísérem a sírboltba, ha úgy kívánja.

- Köszönöm; Theolus, bebizonyítottad igaz barátságodat - felelte komoly arccal - Hidd el, nem szívesen kértelek rá, de van itt egy tévhit, egy fura félreértés, ami nem mehet így tovább. Ma éjjel meg fogod tudni az igazat.

Fáklyákkal felszerelve hagytuk el Tomeron palotáját, s kerestük föl Ptolemidés ősrégi katakombáit, melyek a városfalon kívül estek, és régóta nem használták őket, mert most már gyönyörű új nekropolisz állt a város szívében. A hold lebukott a sivatag mögé, mely mohón terjeszkedett a katakombák irányába; s mi fáklyagyújtásra kényszerültünk jóval azelőtt, hogy elértünk volna a földalatti folyosókhoz, mert a Mars és a Jupiter sugarai a nyirkos, komor égen nem világították be eléggé a veszélyes ösvényt, mely sírhalmok, kidőlt obeliszek és törött sírkövek között kanyargott. Végül rábukkantunk a kripták sötét, dudvával benőtt bejáratára; és innentől Tomeron vezetett, gyors, biztos léptekkel, mely arra vallott hogy jól ismeri ezt a helyet.

Leereszkedtünk, s egy málladozó folyosón találtuk magunkat, hol összetört csontvázak darabjai heverték a mennyezetről meg a falról lehullott törmelék között szerteszét. Az állott levegő és az ősi romlás fojtogató bűzétől megtorpantam egy pillanatra; Tomeron azonban úgy tűnt, észre sem veszi, mert

felemelt fáklyával továbbment és intett, hogy kövessem. Számos sírboltot hagytunk el, ahol mállatag csontok és patinarágtá szarkofágok tornyosultak a falak mentén, vagy heverték szétszórva, ahogy szentségtörő tolvajkezek hagyták őket a letűnt évek során. A levegő egyre dohosabbá, jegsebbé és miazmásabbá vált, döglötes árnyak kuporogtak fáklyánk fénye előtt imbolyogva minden fülkében és sarokban. Ahogy haladtunk, a falak egyre omlatagabbak lettek, s a csontok, melyek mindenfelé ott heverték, egyre zöldesbék a kor penésztől.

Végül befordultunk az alacsony barlang egy hirtelen kanyarulatába. Itt olyan sírboltokhoz értünk, amiket nyilván valami nemesi család építtetett, mert elég tágasak voltak, és minden boltív alatt csak egy szarkofágot láttam.

- Itt nyugszanak az őseim és a családom - jelentette ki Tomeron.

Elértük a barlang végét, s egy csupasz fallal találtuk szemközt magunkat. Oldalt volt az utolsó boltív, melyben egy nyitott, üres szarkofág állt. A szarkofágot a legfinomabb bronzból öntötték, és gazdagon volt díszítve.

Tomeron megállt a boltív előtt, és odafordult hozzám. A bizonytalan, imbolygó fáklyafényben különös, megmagyarázhatatlan fájdalmat véltem felfedezni arcán.

- Meg kell kérjelek, hogy vonulj el egy pillanatra - mondta halk, gondterhelt hangon - Utána visszajöhetsz.

Meglepetten és zavartan engedelmeskedtem, s lassan visszasétáltam egy darabon a folyosón. Aztán visszatértem oda, ahol hagytam. Döbbenetem fokozódott, mikor láttam, hogy eloltotta fáklyáját, és az utolsó boltív küszöbére ejtette. És maga Tomeron nem volt sehol.

Beléptem a sírboltba, mivel láthatólag nem volt semmi más hely, ahol eltűnhetett volna. Végül, bár üresnek hittem, ismét lenéztem a gazdagon díszített szarkofágra, és láttam, hogy ezúttal foglalt: egy tetem feküdt benne,

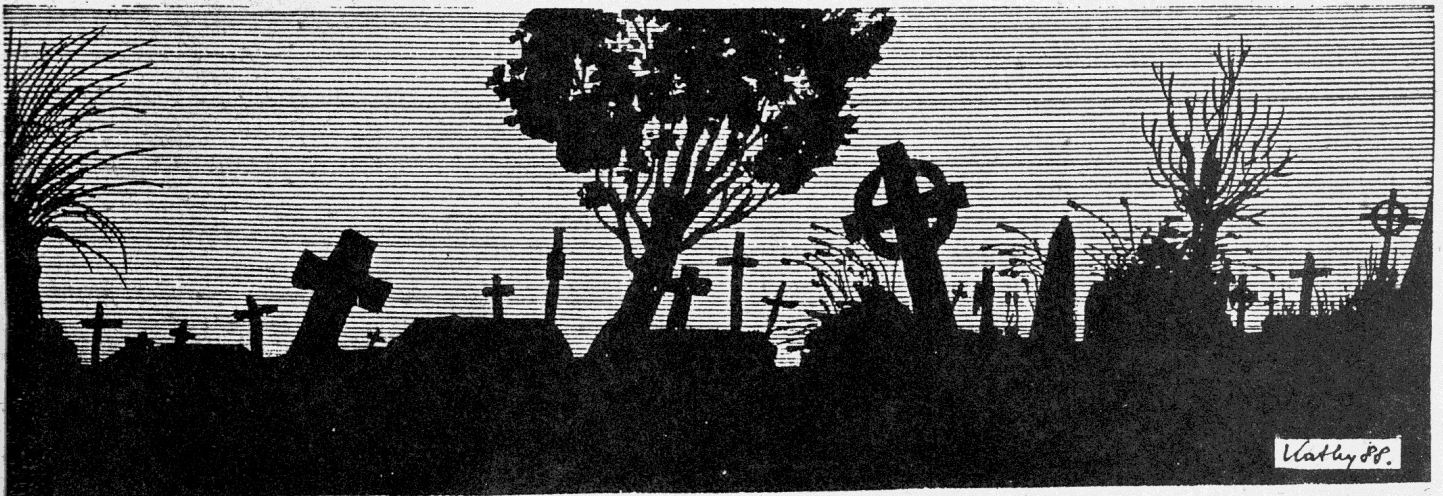
olyan szemfedőbe burkolva, amelyet évszázadok óta nem használtak már Ptolemaioszban.

Közelebb léptem a szarkofághoz, és a tetem arcába tekintve láttam, hogy furcsa és rettenetes módon hasonlatos Tomeronhoz, bár megdagadt és felpuffadt a halál hullaviaszától, s bíborszínben játszott rajta a bomlás árnyéka. És jobban odanézve láttam, hogy valóban Tomeron az.

Hangosan felsikoltottam volna a hirtelen

rámtörő iszonyattól; ám ajkam béna volt és dermedt, s csak elsuttogni tudtam Tomeron nevét. És amint a nevét suttogtam, a tetem ajka mintha szétnyílt volna, s kibukkant a nyelve hegye. S én úgy hittem, hogy a nyelv megremeg, mintha Tomeron szólni akarna hozzám, hogy válaszoljon. Ám jobban odanézve láttam, hogy a remegés csak a férgek mocorgása, amint fel-alá tekeregnek, és igyekeznek kitúrni egymást Tomeron nyelvéből.

fordította: Kornya Zsolt

Katly 88.

• hírek •

Örömmel értesíthetjük Olvasóinkat, hogy Szegeden megjelent az első olyan fanzin, mely kizárólag a fantasynek szenteli magát. Címe - stílszerűen - FANTASY, s eddig két száma jelent meg.

Az első szám többek között egy eredeti CONAN-elbeszélést és Boris Vallejo-illusztrációkat tartalmaz, míg a második szám egy 45 oldalas képregény, melynek címe: Taar, a Lázadó.

A Fénix, Fantasztikus Könyvek első kötete Robert E. Howard: Conan, a barbár című novellaválogatása lesz. A mű előre láthatólag 1989 január-februárban kerül a könyvesboltok polcaira; ára 80 Ft lesz.

Ugyancsak jó hír, hogy Budapesten szerkesztés alatt áll egy gazdag anyaggal induló fantasy-fanzin, SILMARIL címen. A fanzin elsősorban a tolkien hagyományt ápolja tovább. Így pl. teljes fejezeteket közöl Tolkien: Silmarillion című nagy művéből, mely A Gyűrűk Ura trilógia mitikus előtörténetét vázolja; s magyarul mindezekig nem olvasható.

Az ózdi Millennium SF Klub az elmúlt hónapokban sok érdekes kiadvánnyal jelentkezett.

A Bermuda Könyvek sorozata magyar amatőr íróknak nyújt publikálási lehetőséget. A sorozatban eddig megjelent Koch György: A vérdíj, ill. Bolyki Tamás: A hetedik emelet c. művei. Szintén a klub kiadványai a Magyar SF Enciklopédia füzeteként megjelenő kötetei és a Hungarzone Hírmagazin, friss SF információkkal.

